

SZERETVE SZERETNI

TANULNI
a Szeretetláng Lelki Naplóból

Missziós célból megjelentetett ingyenes kiadvány;
kizárólag önkéntes adományokat fogadunk el érte
a Szereteláng terjesztéséért.

© Mészáros Domonkos OP
Rendi jóváhagyással

Szereteláng Mozgalom
1029 Budapest, Álmos vezér utca 22.
Honlap: www.szeretetlang.hu
e-mail információ: szeretetlang.hu@gmail.com

AJÁNLÁS

A Magyarországról kiindult Szeretetláng lelkiséget a világ 70 országában ismerik, s az elmúlt fél évszázadban emberek millióinak életét változtatta meg Szűz Mária segítségével, az Úr Jézus felé fordítva őket.

A Szeretetláng egy kegyelmi ajándék, amit Isten a bűn tengerében fuldokló emberiség számára adott, mintegy lelki mentőöv gyanánt.

Ha Jézus, vagy ahogyan napjainkban gyakran tapasztaljuk, a Boldogságos Szent Szűz magánkinyilatkoztatások által szól hozzánk, az mindig az isteni kinyilatkoztatás konkretizálása, megvilágítása, mely indíttatást ad a katolikus hit kellő alkalmazására egy adott korban. Nem tesz hozzá a Szentírásban és a Szent-hagyományban bennfoglalt igazságokhoz, inkább utat mutat, segít, hogy az Evangélium tanítása Isten népe körében gyakorlattá, léletté váljon.

Ilyen életet adó lelki út napjainkban a Szeretetláng.

A kegyelem Isten ingyenes ajándéka üdvösségünk érdekében, s általa az Ő irgalma és szeretete nyilvánul meg irántunk, tehát soha nem az érdemeink alapján részesülünk benne... Az isteni kegyelemet ezért sokan úgy képzelik el, hogy csak állunk az Úr előtt, mint akit halálra szántak, ám Ő mégsem ítél el bennünket, hanem megkegyelmez nekünk.

A Biblia hagyományos nyelvein azonban a kegyelem fogalma sokkal tágabb jelentésű ennél. Az egyik erre használt héber kifejezés az ókorban a *családi és törzsi kötelékeket* jelentette. Azt fejezte ki, hogy valaki *hűséges*, és emiatt egyfajta *családi szeretet-háló révén mindig lehet rá számítani*. Ennek alapján mondja a Biblia, hogy Isten hűséges hozzánk, vagyis *kegyelemmel van irántunk*.

Van egy másik szó is a héberben a kegyelem kifejezésére, ami *igazságot, megbízhatóságot jelent*, és érdekes módon ez az *édesanya* szóhoz is kapcsolódik. Pontosabban azt a mozdulatot fejezi ki, *ahogyan az anya kezében tartja a gyermekét*. E szerint tehát az Ószövetség kegyelemként fordított alapszavai a családi szeretet-hálóra utalnak, és a szent írók az Isten irántunk való kegyelmét is ezekkel a szavakkal fejezték ki.

Korunk magánkinyilatkoztatásai gyakran szólnak a fenyegető büntetésről, amit tulajdonképpen meg is érdemelne az emberiség, de amikor a Szeretetláng kegyelmi hatására gondolunk, elsősorban ne az ítélő Isten képe jelenjen meg előttünk, hanem az a családi szeretet-háló, amellyel a Mennyei Atya mindnyájunkat

körülölel. És természetesen az angyal által „*kegyelemmel teljes*”-nek szólított Szent Szűz képe is, aki Szeretetlángjának ajándékával valóban úgy hordoz és tart minket a karjaiban, mint édesanya a gyermekét.

Kívánom, hogy minél több testvérünk megérezze ezt az édesanyai szeretetet korunk kiüresedett, elmagányosodott, sötétségbe süllyedő világában.

Hiszem, hogy Mészáros Domonkos atya gondolatai hozzásegíthetnek bennünket, hogy megtaláljuk a boldogságot – a nagybetűs Boldogságot: Jézus Krisztust, aki szüntelen találkozásra hív és vár mindannyiunkat, hogy eggyé váljunk vele Szeretete Szentségében: az Eucharisziában.

Budapest, 2015. december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén

Kindelmann Győző
a Szeretetláng Mozgalom
nemzetközi koordinátora

BEVEZETŐ

Miért olyan nagy ünnep még mindig a karácsony? Mert a szeretet ünnepe. Mindenki érezni akarja, hogy szeretve van. Ezt pedig az univerzum Alkotója hozta el, Ő, személyesen. Innen a könyv címének első fele: *szeretve*. Ezt pedig viszonzni illik vagyis *szeretni* kell. De mennyi akadály van a szerető mosolynak! Őszinte? Felületes? Tartós? Vagy lehullik, mint a díszek?

A szeretetet meg kell tanulni viszonzni és továbbadni. Ő tanít rá, ezért kezdi újból és újból, a történelem annyi helyén időben és térben.

Mária tökéletesen befogadta a szeretetet *Igen* szavával. A mi nevünkben is, vagyis az emberiségében! Boldog volt, de élete áldozat lett, mint Fiáé. Újra kezdeményez és válaszunkat várja.

2009. június 6-án ott voltam azon az ünnepi szentmisén Kispesten, ahol percekig tartó kitörő taps és örömkönnyek közt ünnepelte a zsúfolásig telt templom Erdő Péter bíboros bejelentését, a Szeretetláng Mozgalom jóváhagyását. Ő már annak idején a székesfehérvári püspökségen dolgozva megismerte a Szeretetláng Lelki Naplót. A Szűzanyát mindig is elmélyült tisztelettel említette és említi szentbeszédeiben.

Öröme most a mi örömünk is!

Milyen nagy ajándék, hogy Erzsébet asszony unokája, Kindelmann Győző köztünk van. Egyfelől azért, mert emlékszik, ahogyan az otthoni hétköznapiakban közösen megélték a Szeretetláng lelkeségét, s így reális szemmel látja hozzászólásainkat. Ezzel együtt ő is új felfedezéssel kíséri figyelemmel a kegyelem kiadását, működését a Szeretetláng Fesztivál és más rendezvények kapcsán. Másrésztől a Nemzetközi Szeretetláng Találkozón Kolumbiában nemzetközi koordinátorrá választották, ami most történelmi jelentőséggel bír.

Mindezen felül mégis boldog emlékü Róna Gábor SJ atya öröme lehetett a legnagyobb, hiszen mindez ideig ő a legnagyobb apostola Ecuador, Chile, Brazília, Mexikó és a többi Dél- és Észak-Amerikai országban a Szeretetláng elterjedésének.

Dr. Kovács Zoltán atya kitűnő munkája, *A Szeretetláng Lelki Napló Teológiai Cenzorának Értékelése* – amely a Magyar Sion 2009-i számában jelent meg, és a Szent István Társulatnál 2010-ben kiadott Szeretetláng Lelki Napló szövegkritikai kiadásának végén, mint függelék szerepel –, legyőzte addigi távolságtartá-

somat a Szeretlánggal kapcsolatban. Szellemi és lelki élményt nyújtott a könyv elolvasása, átélése, ezért döntöttem: a Szeretláng ügye mellé kell állnom! Ezzel persze nem én tüntettem ki a könyvet, hiszen nem körülöttem forog a világ, hanem az én teljesedésemhez kell ez a döntés. Kár, hogy 50-en túl ismertem meg igazán a Szeretlángot.

Emberi mércével mérve azonban a Szeretláng-üzeneteket kapó Erzsébet asszony is így járt.

Istenem, mióta vártál már rám és mennyi indításodat pazaroltam el életem során! Hányan várták tőlem azt a szeretetet, ami nem az enyém, hanem a Tiéd, és én materialista berögzöttségekkel fejeztem ki magam, épp a szeretet lelki kifejezéseit tartva távol magamtól és másoktól! Hány embert bántottam meg ezzel, vagy fosztottam meg Istentől, épp az Ő nevében – de az Ő kifejezései nélkül. Ám túl sokat nem bánkódhatom, mert ezzel elmulaszthatom az Úrra figyelést és a továbbadás szolgálatát.

Féltem a böjtöléstől. Bírom-e egészségileg? Mit szólnak majd hozzá a társaim? Rajmund prior atyától kértem és kaptam engedélyt a 12 hetes csütörtöki és pénteki kenyéren-vízen böjtöléshez. Megkaptam, azzal a kitételrel, hogyha egészségileg nem okoz problémát. Eleinte inkább az aggodásom volt erősebb, mint a hozzászokás. A böjthöz tartozó 4-4 órás szentségimádás többé-kevésbé sikerült, az iparkodásom mindenestre megvolt a kötelező szolgálattételek mellett. Azt kell mondanom, hogy ezáltal a pappá szentelésem táján kapott örömeket, meglátásokat éltem meg újra. Megrendített.

Ha olykor csak úgy elővettem a Lelki Naplót, többnyire valami személyes aktualitásra vonatkozót olvastam, egyszerűségben, bölcsességben felülírhatatlanul.

Boldog voltam az új felismerésben.

Döbbenetes, hogy maga Isten óv a sietségtől, nehogy kapkodva, félig emésztett anyagot adjak tovább. Mindig első helyre kell tenni magunkban a „*Te mit szólnsz, Uram?*”, és a „*hogyan kell tennem, Uram?*” hozzáállását. Hasonló körültekintést kíván a Szeretláng továbbadásakor a dialógus az emberekkel, és a befogadók lelki igényeinek, teherbírásának megismerése. Amíg ez nem körvonalazódik, a legcsodálatosabb szöveg is leperreg róluk. Jézus is gyakran *kérdezett* először: „*mit kívánsz?*”. E nélkül nem tudatosodik a hallgatók életében az a látásmód, ami hitet kíván, illetve ami hit nélkül pusztán emberi megoldás; üres, megválaszolatlan problémákkal, szenvedésekkel. Még Istennel találkozásunkat is megkísérti a materialista, *énközpontú* gondolkodás: „*mire jó ez nekem?*”. Rácsodálkozás nélkül nem nyílik meg előttünk életünk titka: a „*szeretve vagyok*”.

Ugyanez vonatkozik a Lelki Napló olvasására. Még a kívülről is nélkü-
lözheti az objektivitást és lehet materialista, ha mellőzi a lényegét: Jézus szom-
jazik utánunk!

Ezt a Naplóban többször mondja az Úr, ha Erzsébet asszony egyedül van a
templomban, ahol annyian hagyják egyedül magára a Szeretetet: „*Szomjazom –
az emberek szeretete után.*” Egyszer csak ráébredek Előtte: szeretve vagyok! És
annyi örömteli, az Úrral együtt töltött ima után újra üres órák telhetnek el, mert
még tanulnom kell a *viszontszeretés* hétköznapi kifejezéseit. Épp ez nyilvánul
meg zseniálisan a Naplóban: szüntelenül együtt járni, együtt gondolkodni, együtt
érezni Jézussal.

Erzsébet asszony eljutva emberi terhelhetősége határáig, az emberi erőnlét és
imádság határáig, megszólítást kap. Először csak az egyszerű vágy szintjén, egy
öreg kármelita példás életére gondolva, majd az elmélyülő szentségimádások-
ban az Úr szavairól. Ez a megszólítás *valós*, és nem pszichés zavarok követke-
zménye, amint ezt Dr. Kovács Zoltán is megállapítja a Lelki Napló teológiai
értékelésében:

„Erzsébet asszony hitét emberi és erkölcsi értékeit az aszkézisben való elő-
rehaladását egészségi és pszichés állapotát, valamint a Szeretelángra vonatkozó
üzenetek tartalmát és teológiai összefüggéseit figyelembe véve megállapítom,
hogy az *allocutio*-k hitelesek, tehát azok érzékelése nem szubjektív (patológiai,
vagy objektum nélküli beteges érzékelés) szinten zajlott, hanem igen valószínű,
hogy valós, objektív kegyelmi behatás következményei.

Az üzenetek tartalma és a körülötte felépült lelkiesség világméretű elterjedése
azt mutatja, hogy a Szeretelángra vonatkozó közlések nem csupán a hívek „szim-
pátiáját” nyerték meg, (*placita fidelium*), hanem a *sensus fidei*-t is megmozgat-
ták, mely a teológia egyik legitim forrása, s amely biztos alapot képezhet a
jövőben a *consensus Ecclesiae* számára.”

Könyvemben többször idézek Begyik Tibortól, aki jól ismerte Erzsébet ass-
zonyt, és sokat járták az országot a kapcsolatok, papi és civil közösségek építé-
séért.

Itt jegyzem meg, hogy a Naplóból és a Szentírásból vett idézeteket idézőjel-
lel láttam el az áttekinthetőség kedvéért, hogy elkülönüljenek a hozzá fűzött gon-
dolataimtól.

Annyi beteg éhezi magányában a jó szót, biztatást, élete, szenvedései fel-
ajánlását. A Szereteláng lelkiiségben megtalálják! Fialatok jönnek a gyóntató-
székbe ezekkel a szavakkal: „*bejöttem, valami indított!*” Hivatások indulnak

megfontolt, megszervezett előkészítések nélkül! – a folytatás persze nem nélkülözheti a felelősséget. Gyerekek kezdeményezik otthon és iskolába menet az autóban a rózsafüzér imádkozását, új és új sajtókiadványok születnek, Budapesten rendszeresen megtelik a Szeretetláng-kápolna minden hónap 3. keddjén, hogy együtt imádkozzunk a családok megszentelődéséért. Elkezdődtek országosan is az egy napos Szeretetláng lelki napok, nemcsak templomokban hanem művelődési házakban is...

Tavasza hív Isten. A fák rügyei az új év összes leveleit, virágát és termését magukban rejtik már! Mire várunk? Az ország, Európa és a világ népei a rózsafüzér által fedezhetik fel a Megtestesülés embert építő ajándékait, kegyelmi kiáradását.

Mire várunk?

1. JÉZUS ISKOLÁJA

*Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt,
zöldellő réteken legeltem. A nyugalom vizéhez terel,
és felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel, nevéhez híven. (Zsolt 23)*

Szebb, kedvesebb a jó Pásztorról és a segíteni akaró Szűzanyáról nem is képzelhető el ajánlásul e zsoltár szavainál, történelmünk, kultúránk, hitünk adottságainak fényében. Nagyboldogasszony elkötelezte magát nekünk – hozzánk. Szent István és Szent Imre után ismét minket választott a késői XX. században: „Szent István nekem ajánlotta (országotokat), és én ígérettemmel biztosítottam, hogy Szívemen viselem az ő és a magyar szentek kérését. *Egy új eszközt szeretnék kezetekbe adni. Nagyon kérlek, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz le országomra*” – mondja a Szent Szűz a Szeretetláng Lelki Naplóban” (I/37).

1.1. AHOGY JÉZUS BEMUTATKOZIK

Isten különös meghittségről tesz tanúságot irántunk a Szeretetláng Lelki Naplóban. Mennyire figyelmesek a benne elhagyó rövid mondatok! A világot teremtő végtelen Isten szavai ezek egy porszemnyi emberhez és hozzánk, mindannyiunkhoz. Sem kitalálni, sem föltételezni nem tudnánk ilyen gyöngédséget iránnyunkban Istentől. Engedjük be hát szívünkbe ezeket a szerető szavakat! A Szeretetláng *maga Jézus*, aki boldog, ha hordozzuk. Milyen értékessé válhat az életünk, ha ez a találkozás tudatossá válik a bensőnkben, és válaszolunk a Végtelennek!

Nagyon meghatottak azok a rövid mondatok, amelyekkel Jézus gyakran megszólította Erzsébet asszonyt, s megszólít minket is. A végtelen Isten szól hozzánk, aki nem megalomániás, hanem gyöngéd, mint egy édesanya, vagy mint egy erős és kifinomult édesapa:

„Ne felejtsd el, hogy várlak kis szobádban, mert szomjazom üdítő imádásodra és engesztelésedre!” (III/177).

Kedves és bizalmas hívogatás ez egy kis szobába. Erzsébet asszony ugyanis gyermekei házassága miatt a szép nagy házban minden szobát átadott nekik, ő maga pedig kiköltözött a kert végében álló apró, alig néhány négyzetméteres házba. Nem lázadozva és keseregve, hanem szívesen vállalta ezt a gyermekeiért. Jézus pedig közösséget vállal vele, amikor itt várja őt kedvesen. Ennek a szobának minden éke a Jézussal töltött üdítő imádság és engesztelés. Kell-e ennél több egy otthonnak?

„Becsülj meg Engem! Mert az isteni szeretet is megbecsül és megtisztel téged” – mondja Jézus egy alkalommal Erzsébet asszonyak (III/194).

Megbecsülni az Urat – ezt tanulni kell!

A felszólítás feladatra hív, vagyis hivatásom komolyan vételére. Emberi méltósággal kell válaszolnom: odafigyeléssel Felé és az emberek felé; szeretettel, érteni akarással, elfogadó készséggel az imában és a hétköznapi dolgokban egyaránt. Ez teljes emberségemet, és a másokkal való kapcsolatomat is a helyére teszi. Kapcsolatainkból nemde ez hiányzik éppen?

„Ugye, kedvesem, együtt hálálkodunk? A mi elménk gondolata egy legyen!” (III/196).

Hálálkodni – ezt sokan elmulasztották Jézus körében a meggyógyultak közül is. Majd Barabást kiáltottak a tömeg sodrásában. Ezzel szemben a hála pedig önállóságra, szabadságra, az értékek melletti hűségre vezet, sőt, személyes egységre Jézussal.

„Csak légy összeszedett, hogy lelkedben isteni szavaim csengését meghalld!” (III/192).

Jézus panaszkodik a jámborokra, akik imájuk bevezései meg vannak magukkal elégedve, de további munkájuk, találkozásaik már az imával ellentétes szocializáció és a rossz berögzöttségek szerint működnek... Békéjüket keresve (ami Jézus ajándéka) indulnak újra és újra imádkozni, mégis elveszítik az igazságra figyelmet, elfeledik a rózsafüzér *elmélkedő* imádkozását, elfeledik az Isten tanításához való alkalmazkodást. Pedig a Lelki Napló tanúsága szerint az összeszedettség célja az, hogy „Isteni szavaim csengését meghalld.” Mint az édesanyanyelv, úgy hangzik a Mennyei Atya hangjának csengése: „Ez az én szeretett Fiam” (Mt 3,17).

„Jöjj csak, jöjj! Alig bírom kivárni jöttödöt! Minél több és nagyobb az áldozat, amelyet meghozol, annál boldogabbá teszel. *Hidd el, módotokban áll Istennek örömet szerezni!* (III/189).

1.2. ISTENKÉPÜNK HELYREÁLLÍTÁSA

Mi persze tudjuk okosan, sőt okosabban, hogy Isten tökéletes örömét nem tudjuk tökéletesebbé fokozni. Pedig Isten *compassioja* (együttlészenvedése) nemcsak fájdalmainkra, hanem örömeinkre is vonatkozik. Ez megszabadít a „*mindentudó szomorúságtól*”, a megfáradt rossz hangulattól. Az édesapa és az édesanya örömet akar szerezni nekünk – Isten pedig ATYA! Ha ennek tudatában eltelünk örömmel, az emberek is meg mernek majd szólítani és már nem félnek tőlünk!

„...*S míg így beszélgettünk, Ő elárasztott bensőséges érzésével.*” (II/48).

Félelmeink vannak az aszkézistól, a józanság nevében nem visszük túlzásba. Valójában ilyenkor a környezetünknek akarunk megfelelni, s közben magára hagyjuk Jézust. Ő pedig épp magához akar édesgetni, és mi nem tudjuk megtagadni, hogy nincs ehhez hasonló érzés! „Csak az fogja ezt föl, akinek megadatott” (Mt 19,11). Jézus a *csendben akar velünk találkozni az Oltáriszentség előtt*, miközben megtanulhatjuk a kegyelem áradását, a töltekezést elfogadni – és hálát adni érte.

Az idők során belénk rögzültek a ránk kényszerített ateista megjegyzések és szemléletmódok, s emiatt torz istenkép alakult ki bennünk. Ezért aztán függünk mások véleményétől. Ám a szeretetben történő belső találkozás Istennel lassan függetleníti ettől, és önálló, szabad, szeretetből fakadó válaszokat leszünk képesek megfogalmazni. Tudatunk, gondolkodásunk és emberi kapcsolataink minősége átalakul, sebeink gyógyulni kezdenek. Ez a személyes fejlődés a családtól a társadalomban betöltött szolgálatunkig mindenre kihat. A hit éppen ezért nem magánügy, hanem mindenre kiterjedő ajándék! Nem egy olyan kívülről jövő rendszer, ahol az egyén nem számít, csak a funkciók elvégzése, és ha egy valaki kidől vagy eltüntetik, „*kérem a következőt*” – és folytatódhat minden.

Isten személyesen áll szóba minden egyes teremtményével, és a maga szentháromságos belső természete szerinti szeretetközösségre hív, ahol mindenkinek méltósága és örök élete van. *Ennek a minőségi kapcsolata a Szeretetláng*. Építi az egyes embert és az egész társadalmat. Alulról, az egyes személytől kiindulva, az isteni szeretet természete szerint építi föl a szeretet családjait, közösségeit. Egyrészt itt a földön egy igazságos társadalmat, másrészt az egyének örök életét, szent közösségét, amit Isten szentel meg, hiszen Őt fogadjuk be. „*Isten Országát köztetek van*”, hirdette meg Jézus az örömhírt. Akiknek szemük volt, fel-

ismerték, hogy ez nem egy megfoghatatlan, ködből épülő ország, hanem Jézus Krisztus szent személye, és köréje gyűltek.

A szentségekben Személyével találkozunk, személyes épülésünk így folytatódik. Mária Benne él és nekünk nyújtja Őt, hogy életünk legyen Benne. A materiális kételkedés pizmog: személyeskedik, kételkedik, vagy hatalmát éreztetve rágalmoz. A tájékozódni akaró nyitottság kérdez, mint a meggyógyult vak a János evangéliumban: „Hiszel az Emberfiában?” „Ki az, Uram – kérdezte az ember – , hogy higgyek benne?” „De hisz látod – felelte –, ő beszél veled.” Erre felkiáltott: „Hiszek, Uram!” – s leborult előtte. (Jn 9,36).

Ilyen az Isten Országá: személyes találkozás Istennel – és ilyen, ahogyan Mária is hordozza Őt.

Jézus a teljes öröm közegéből testesült meg az emberek között. Köztünk élte meg az elutasítás sokféle változatát. Hasonlóan, a Jézus melletti döntésünk, mely ugyan öröm számunkra, mégis sok megnemértést vált ki környezetünkben. Így érthető az öröm szerzése után az együtt szenvedés is Krisztus részéről, aki Istenként nem szenvedhet, de Istenemberként velünk együtt szenved, sőt a *compassio* jelentése ebben az értelemben kitágul: Jézus *felismeri* a szenvedésünket és *magára vállalja* azt! Éppen e szenvedés-átvállalás miatt írja Erzsébet asszony a Szeretláng Lelki Naplóban: „Szonyatos fájdalom Neki (az édes Üdvözítőnek) a lelkek elvesztése” (I/88).

Olyan lehet ez számára, mint számunkra a szerelmi bánat.

Ha így gondolunk Jézus fájdmára, könnyebben megértjük, miért is kéri a vágy felkeltését önmagunkban a lelkek megmentésére:

„Vágyaiddal mentsd meg a lelküket! Tudod, ugye, hogy háromféle kereszt-ség van: víz-, vér- és vágykereszttség. A lelkek megmentésénél ez a három a megmentő. Szentséges Szívemből vér és víz folyt ki reátok, és a hatalmas vágy, mellyel ezt tettem értetek. Tudod, mi a vágy? Egy csodálatos, érzékeny eszköz, mely még a legtehetetlenebb embernek is birtokában van, és mint csodás eszközt használhatja fel a lelkek megmentésére. A fontos csak az, hogy a vágyat egyesítse az Én oldalamból kifolyó drága Szent Véremmel.” (I/88).

Az istenkép felépülése nem az emberi elme izzadságos műve, hanem kinyílás a valóság elfogadására. A vágy, mint érzékeny eszköz csodálja a Szeretet legnagyobb művét: Krisztus keresztáldozatát, az egész világért. Így egyesül a vágy az Úr oldalából kifolyó drága Szent Vérral.

Az egyesülés a mi munkánk – az Ő segítségével.

Kik érthetik ezt meg? „Nem sokan vannak köztetek olyanok, akik a világ

szerint bölcsek, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő. Isten azonban azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszegyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak. Így senki sem dicsőkedhet Isten előtt...” (1Kor 1,26-29).

Ez több, mint önmagában is megálló etikus magatartás. Nem a magunk tökéletességéhez mérjük magunkat, hanem a valódi normához: a szeretet áldozatához. Ez hívő magatartást kíván, kilépést önmagunkból.

1.2.1 Jézus imádni tanít

„Imádás után, *amint hazafelé mentem*, útközben Ő beszélgetni kezdett: „»Ugye, jól esett a Részemről nyújtott figyelmesség? Kis testvérkém, kinek, ha nem neked és mindazoknak járnék kedvében, akik Nekem is kedvemben járnak. Kedves Nekem az, ha imáadásomra és engesztelésekre jössz, mert így csökken mennyei Atyánk megbántása.«” (III/197).

Tehát hazafelé mentében Erzsébet asszony vágyai, gondolatai „Kedvese” körül járnak fesztelenül. (Amint Máriánál: „Szavait Anyja mind megőrizte szívében” Lk2,52.) Isteni, Atyai távlatai vannak tehát Jézus tanításában a kegyelemmel együttjárásnak. Mennyi időnk gazdagodhatna az Istennel való találkozásban, és mennyi lelket menthetnének meg a feleslegesen elvesztegetett órák (tv, internet és a szellemi drogok más fajtái) helyett!

1.2.2 Istenre hangolódni és elmerülni Benne

„Tudod, hogy tetszel most Nekem? Kérdezed, miért? *Csak iparkodj!* Tudod, mit mondott őrangyalod: fokozd magadban az imádat és a hódolatot Isten szent fölsége iránt. Látod, elhatározásod által, hogy óránként tartasz lelkiismeretvizsgálatot, lelked *mind jobban hangolódik az Istenben való elmerülésre és imáadásra*. Hódolatod is nagymértékben fokozódik Isten szent fölsége iránt. Ez az elhatározásod igen nagy összeszedettséget kíván, de *a szeretet előtt nincs lehetetlen*. Erre Én elég példát adtam nektek.” (III/121).

Mint kedves szülő, úgy tanítja Jézus Erzsébetet iparkodásra az imáadásban, ráhangolódásban, hódolatban, elmerülésben. Ez természetessé, életszerűvé válik,

beépül a különféle tevékenységeink közé. Nemde épp ez a mindenre kiterjedő megújulás az, amit elsajátíthatunk Máriától?

1.2.3. Jézussal a mindennapokban

„Amint hazaértem, *házimunkám végzése közben* hálaadó imádással elmerültem Benne.” (II/83).

Ez a szövegrészlet egybevág Szent Pál szavaival: „Bensőkben hordozzuk a Lélek csíráit, sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm 8,23). Pál a megtérése után évekig sátorszövéssel foglalkozott szülővárosában, Tarzusban; félreállva, távol az alakuló Egyház nagy történéseitől. Ám későbbi tartalmas levelei feltárják, mennyit elmélkedett közben Jézusról, s mily sokat áldotta Őt. Szívében otthon volt Jézusnál, s ott nincs vidék és főváros.

Amit Pál Tarzusban, azt Erzsébet asszony pesti kis otthonában tette – és mi is társulhatunk hozzájuk házimunkáink végzése közben.

Valaki egyszer gyakorlatiasan megkérdezte: „Szabad-e szent énekeket fütyülni munka közben?” Szabad! A dallam a mondanivalót és a hangulatot is hordozza, jelenné teszi. Miért lenne bűn ez a felszabadultság?

Egy másik helyen ezt olvassuk a Szeretetlenül Lelki Naplóban: „A villamoson is *Vele beszélgetve* utaztam.” (II/111).

„A *szüntelen imádság* (v.ö. *1Tessz 5,21*) felé vezető út annak gyakorlásával kezdődik, hogy az ember minden lehető idejét (várakozás, sorban állás, séta és autóvezetés közben stb.) együtt töltsse Istenével, tehát imádkozzon. Némi gyakorlat után ez egészen természetessé válhat életünkben. Amikor az imádságban előrehalad az ember, az Isten közvetlen örömforrás lesz számára, s úgy fog kötődni Teremtőjéhez, miként a gyermek atyjához. Az engesztelés kettős gyümölcse: az önmegszentelődés és a lelkek megmentése. (*Begyik Tibor*).

Ezzel egybecsengenek Pál apostol szavai: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, általa szólítjuk: Abba, Atya! A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róm 8,15-16).

Mindenkor és mindenütt az Úrral beszélgetni minden érzésről, gondról, örömről – ez már nem a kötelezettség szintje, hanem a bizalomé. Sőt, a Láthatatlan Létező megpillantásának szintje!

1.2.4. Jézussal hangulatváltásainkban

„»Fáradt vagy? Kimerültél? A mi bensőnk együttérzése által újabb erőt adok, csak szolgálj Engem híven, hűséggel, és *kívánd ezt mások részére is.*« Munkám közben csak az Ő szavaira gondoltam. *Imádságom lett az Ő bensőséges kérése, hogy szolgáljam Őt híven, hűséggel.* Utána ezt kértem: *Imádot Jézusom, fogadj el teljes nyomorúságommal, és segíts, hogy valóban híven, hűséggel szolgáljalak, én és sokan mások!*» (III/177).

Ez megvalósult a gyakorlás által, miközben Erzsébet a nyomorúságát átérzi. A gyakorlás kilépés a nyomorúság „tanácsaiból”, a távortartásból, a folytonos bukdácsolások elnehezüléséből. Isten ezzel ajándékozta meg Erzsébet asszonyt, – és minket is ezzel indít útra.

Másutt ezt olvassuk a Lelki Naplóban:

„Erzsébetkém! Ne lepődj meg azon, hogy ilyen nagyon becézgetlek, fogadd csak el becéző szavaimat. *Nem képzeltetés ez benned.* Azért is dobbantottam bele előbb Szívem dobogását a te szívedbe, hogy előre bizonyoságot adjak. Feléd küldött áradásaimból meríts még több erőt.” (III/188).

Isten jelenlétének öröme megérteti hivatásunk igazi helyét, azt a felcserélhetetlen értéket, amit Isten jelenléte nyújt. Ezt a felülről jövő kegyelmet valószínűleg élhetjük meg. Az értékek önmagukért beszélnek, az igazság bennünk megtalált örömét, azonosságát. Isten jelenléte megélésének elfogadása lelki sebeink gyógyulását is hozza. A hálaadás folytonossága a megváltás ajándékát magasztalja, s ez egyúttal újjáteremtésünk alapmagatartása. Nem haszonhúzás az *ego*-nak, mert éppen az önmagunkból kilépésre, az önátadásra szólít.

„Ugye, hiszed, hogy nagyon-nagyon szeretlek? Az elmúlt napok *heves szenvedései*, melyeket elviseltél Értem, Velem, ezek csak biztosítanak az Én állandó szeretetemről.” (III/187).

A becézés elfogadása fontos Erzsébet asszonynak ahhoz, hogy a heves szenvedések ne szűkítsék be lelki látómezejét, hogy szíve továbbra is bízson. Ez *megfontolás*, azaz *értelmi munka* és *akarati döntés*, ami hozzátartozik a józan önniveléshez, az Istentől bátorított pozitív gondolkodásmóddhoz. Jézus is épít erre az emberire, amely segít elköteleződni Jézus állandó szeretete, hűsége felé.

1.3. „VEDD E LÁNGOT!”

A Szeretetláng Lelki Napló egyik kulcsmondata, amikor a Szent Szűz így szól Erzsébet asszonyhoz: „Leányom, vidd e lángot, melyet neked nyújtok először. Ez Szívem szeretetlángja. Gyűjtsd meg nála a tiédet, és add tovább!” (I/38).

Róna Gábor SJ atya hívta föl a figyelmünket arra, hogy a *Nála meggyújtás* a Szűzanya személyétől lángra gyulladást jelenti, tehát személyes aktus, elköteleződés. Így adjuk tovább évente február 2-án ünnepélyes szentmisén az ország számos pontján a húsvéti gyertyáról egyenként meggyújtott gyertyákkal a Szeretetlángot, így adhatják tovább otthon a családtagok egymásnak, mielőtt először gyűlnek össze a Szeretetláng szellemében vállalt imádságra, és bárhol, bárki bárkinek így adhatja tovább a lángot, hogy terjedjen világszerte, szívről szívre, szelíden.

„Kislányom, neked engedem először érezni ezt a nagyhatalmú erő kifejtést, melyet a sátán megvakítására indítok. Megosztom veled halálad napjáig Szívem aggodalmát. Együtt érző szíved szeretete az, mely érdemessé tesz erre, Szeretetlángom továbbadására. És aki velem érez, mind jogosult lesz erre a nagy kegyelemre, mellyel a lelkeket megmentjük az örök kárhozattól.” (III/140).

Egy édesanya tud igazán együtt érezni egy édesanyával. Mária együtt érez azokkal a szenvedő anyákkal, akik éjszakákat virrasztanak gyermekeik holléte, hogyléte miatt. Az ő imáikat viszi az Atya elé és hozza vissza nekik ajándékát, a Szeretetlángot. Szent Mónika könnyei visszahozták fiát, Ágostont. Szent Rita az izzákos férjét térítette meg. Edith Stein felajánlott áldozata népéért, a választottakért és a németekért beteljesült Auschwitzban. De a férfiak, a vértanúk felajánlott élete is elfogadást nyert Istentől. Az emberileg feloldhatatlan nyomorúság Jézus keresztje hordozásával átalakítja életünket és a világot.

„Általad kívánom nyilvánosságra hozni *anyai Szívem határtalan szeretetét* és aggodalmát, mely a családi szentélyek széthullása miatt fenyegeti az egész világot. Édesanyai segélykiáltásomat mindenekelőtt hozzátok intézem, édesanyák, és veletek összefogva akarom a világot megmenteni. (III/140).

1.4. A SZERETETLÁNG-ÜZENETEK KAPCSOLÓDÁSA FATIMÁHOZ

Mária irántunk való a szeretete a fatimai jelenésben is megnyilvánult. A három kis látnoknak a Szűzanya 1917-ben úgy jelent meg, mint akinek szerető Szívéből fénylő sugárnyaláb áradt ki. Elmondásuk szerint ez egy rendkívüli szeretet örömét adta nekik, mintha Mária Szívében lettek volna.

Mária kéri a rózsafüzér mondását, az engesztelést, imát, áldozataink felajánlását. Ennek az átalakulást sürgető szolgálatnak a folytatása a Szeretetlángban nyert ismételten kinyilatkoztatást.

A jelenések Isten munkálkodásai, ezért összefüggnek egymással. Az imában megsejthetjük, megélhetjük ennek a csodálatos isteni szeretetnek a valóságát. Ez készíti a családtagokat a kölcsönös megbocsátásra és az újrakezdésre. Újra bizalmat ajándékoznak egymásnak. Az új hozzáállás révén a házastársak jóváteszik a korábban elrontott beszélgetéseket, mernek részt venni egymás érzéseinek nyilvánításában, erkölcsi kioktatás helyett segítenek egymásnak.

Sok példát láthattam erre. „*Veletek összefogva akarom megmenteni a világot*” – mondja a Szűzanya, és Isten is így kéri összefogásunkat. Ez a megmenekülés. Jelenné válik Isten hordozása, és ez a megoldás.

1.5. MIRE SZÓL A MEGHÍVÁS A SZERETETLÁNG-ÜZENETEKBE?

A világ teremtményei közül a Szűzanya az, aki a legtökéletesebben és állandóan részesül az Isten által kapott boldogságban: az Ő színélésében. Máriának mint emberi teremtménynek, fájdalmat okoz az ember bűnei miatti távolsága Istentől. Látja azt is, hogy mennyire boldogtalanok vagyunk – és fel sem fogjuk a nekünk adott lehetőségeket. Pedig a Szeretetláng által új és megismételhetetlen lehetőséget kapott az emberiség a megtérésre:

„A Szűzanya ismét szólt: »Kislányom, Szívem Szeretetlángját *minden népre és nemzetre kiterjesztem*. Nemcsak az Anyaszentegyházban élőkre, hanem mindazokra a lelkekre is, kik Szent Fiam áldott keresztjének jelével megjelöltettek, (sőt) a meg nem keresztelteltekre is!«” (II/119).

Ez a szeretet világméretű műve. Nem holmi ájtatoskodás önmagunkért, hanem Isten terve, ami bátorságot, áldozatokat kíván.

A Lelki Naplóban Erzsébet asszony kérdésére a Szent Szűz ezt a definíciót adja: „*Szívem Szeretlángja, maga Jézus Krisztus!*” (I/107). Aki ezt felismeri és megérti, arra vonatkozik az Úr meghívása: „A te egész életed is vágyakozás legyen, az áldozat, az imádság és megváltó munkámban való segíteni vágyás.” (I/60). „*Akarjatok részt venni az Én megváltó munkámban!* Ez legyen életek legfőbb célja, mely az egyetlen érték, amit Elém hozhattok. *Ragadjatok meg minden alkalmat és módot a lelkek megmentésére!* Ezért fáradozzatok!” (III/144).

2.EGYÉNI ÚT – A SZŰZANYÁVAL JÉZUSHOZ

2.2. MI AZ, AMIT NEKÜNK KELL MEGTENNÜNK, HOGY A SZERETETLÁNG BEFÉRKÖZHESSEN A SZÍVÜNKBE?

A Szeretetláng Lelki Naplóban olvassuk Jézus szavait: „Leányom! *Higgy! El ne tántorítson semmi!* A Belém vetett *hit és bizalom* fog üdvözíteni. Nem a te erőlködésed csupán, mert a Belém vetett hit és bizalom nélkül bizony valóban gyengécske vagy. De hisz éppen azért választottalak ki téged égi közléseink eszközéül, hogy lássa a világ az isteni akarat érvényesülését, melyet csakis a gyengék által akarunk nyilvánosságra hozni. Én a természet rendjét nem bontom (meg) és nem függesztem fel körülötted. Ezt az Én isteni bölcsességem és az ügy szükségessége szerint cselekszem.” (III/149).

A zsoltárok pedagógiája az, hogy más és más szavakkal ismétli meg mondanivalóját, így az jobban rögzül bennünk, sőt az ismétlésben a szív érzései is egyre inkább ráhangolódnak a mondanivalóra. Erzsébet asszonynál is ezt az eszközt használja az Úr.

„A gonosz kísértése, mellyel lelkedet és elmédet zavarja, ne térítsen el a Belém vetett hit és bizalom útjáról. Bármily gyengének is érzed magad, az nem baj, mert sem gyengeséged megnyilvánulása, sem állandó erőlködésed nem juttatja célhoz ügyünket. Csupán *rejtett alázatosságod az egyetlen és fő eszköz* kezdedben, mely segíti az ügyet érvényre jutni.” (III/149).

„*Nem az elért eredmény az, mely szentté tesz, mely üdvözít, mely közelemben tart, hanem a szünet nélküli akarás.* Ez teszi a te lelkedet is állandóan *ünnepélyessé.*” (III/150).

Az *eredmény* nem jelent közelséget Istenhez, sőt, inkább azt a veszélyt rejti magában, hogy önmagunkkal megelégedve távol maradunk Istentől. Nem is az érzelmek tartóssága dönt, hiszen még a világos és egyértelmű isteni jelenlét megélése is elmúlik, s különösen a lelkiélet kezdetén elbizonytalanít: „*mit hibáztam, hogy magamra maradtam?*”. Az akarás – „*nevetek föl van jegyezve a mennyben*” – Istenhez kapcsol, mégpedig ünnepélyesen. Ez tudatos, igényes, kedves-ségre, odafigyelésre törekvő magatartást kíván az imában Isten felé, s egyúttal az emberek felé is.

Egészen a Tiéd vagyok, Uram, Te vagy a minden – a jelenben.

Tanulságos, hogy a lelki szárazság hogyan irányította rá Erzsébet asszony figyelmét a kegyelem megbecsülésére. A gyengédségtől a szigorig sokféle isteni beavatkozást tapasztalhatunk a Szeretetláng Lelki Naplóban. Nagyon sokoldalú, amivel találkozhatunk, s egyáltalán nem sablonos történet ez.

2.2.1. Bizonytalanságok és megbizonyosodások

„Imádozt Jézusom, *képződtem én abban*, hogy nálam voltál és jelenléted örömeivel árasztottál el?... S amint az est csendjében Előtte térdeltem, az Úr szavai az én szavaimba kapcsolódtak: »Kislányom, *légy nyugodt!* Semmi okod arra, hogy *leked nyugalmát ilyesmivel megzavard.* Én vagyok az, aki *szeretettel fokozom szenvedéseidet*, te pedig a reád árasztott szeretetemet táplálsz állandó áldozataiddal. Mondd, mi van ebben számodra beképzelnivaló? Ez egy természetes, de mégis természetfölötti folyamat. Értsd meg végre ezt az egyszerűséget, amellyel Én feléd közeledem! Így teszem ezt azért, hogy emberi nyomorúságodban *erőt adjak áldozataid állandó meghozásához.* Mert *nem a nagyság tartja fenn kegyelmeim bőséges kiadását, hanem az a folytonosság*, melyet te sem szüneteltetsz. Világos előtted? Hogy az legyen, újra elmondom a régebbi tanításomat: *Gyűjtsd a kis apró mozaik kövecskéket*, a művész *Én vagyok, aki mesterművet alkot belőle.* Légy csak szorgalmas, ne latolgasd, milyen formátlanok és színtelennek látszóak cselekedeteid. Nyugodj Mestered Szívén!«” (III/186).

2.2.2. A vágy felindítása

Ha valamit nem akarunk, rögtön azt mondjuk: nem értek én ahhoz, nincs olyan nagy képzettségem, nem vagyok rá alkalmas, nem vagyok rá méltó, vagy nem vagyok olyan vallásos... Az alábbiakból kiderül, hogy az Úr tökéletesen tisztában van mentegetőzéseinkkel és azok okával, mégis hív minket, kihátrálókat, hogy Őt követve teremtsük meg a feltételeit annak, hogy a Szeretetláng lánggra lobbantassa a szívünket:

„»Zárd szíved mélyére ezt a nagy kegyelmet, melyet Tőlem kaptál. Az Isten különös ajándéka ez. Ő tisztel meg téged, szegény kis lelket. Van-e ennél fölségesebb számodra? Tanulj Tőlem. *Mivel kicsi vagy és nyomorult, azért választottalak.* Leányom, ne légy soha fáradt Érttem szenvedni. Iparkodj még jobban az

Én kegyelmeim által. « És megkért az édes Üdvözítő, hogy imádkozzam el az Ő óhajtságait.” (I/63).

Isten óhajtságait óhajtanunk – ezt kéri Jézus mindannyiunktól. Nemes Ödön SJ mondta gyakran, ha nincs semmi indítékod, érzéketlennek éled meg magadat és szenvedsz ettől, kérjed a vágyhoz a vágyat Istentől.

Ezzel kilépek a tehetetlenségemre, érzelmihiányomra koncentrációból, s már nem másokhoz akarok hasonlítani, figyelmem csak az Úrra szegeződik.

„Ezeket az Úr Jézus diktálta nekem:

A mi lábunk együtt járjon.

A kezünk együtt gyűjtsön.

A szívünk együtt dobbanjon.

A bensőnk együtt érezzen.

Az elménk gondolata egy legyen.

A fülünk együtt figyeljen a csöndességre.

A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon.

Az ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.

Az Üdvözítő miután megkért, még így szólt: „Ez az imádság is eszköz kezetekben, mert aki így együtt működik Velem, ezáltal is a sátán megvakul, s világtalansága a lelkeket felszabadítja a bűntől.” (I/63).

2.2.3. Üres perceink kitöltése

„A kis kápolnából átvittem a monstanciát a Szentlélek plébániatemplomba (üresen). S amint vittem, útközben is beszélgettem, imádtam és engeszteltem Őt. Meghatva így szólt: »Te élő szentségtartóm vagy. Az Atya elküldött Engem, mint egyszülött Fiát, hogy titeket megváltsalak. De nektek is részt kell vállalnotok az *Én megváltó munkámban*, melyet szeretettel hívjatok elő lelketek mélyéből. Ott szunnyad, csak ne legyetek restek, ébresztgessétek, és tápláljátok magatokat Szent Véremmel! Megkérlek, ne haragudj, hogy pihenőidőben így hosszán zavartalak, de nincs más a közelemben, s úgy vágytam, hogy kibeszélgessem magam valakivel. *Kis testvérkém, szolgálj Engem az *Én tetszésem szerint!*«” (III/187-88).*

A Szereteláng központi mondanivalója rajzolódik itt ki. Amikor Krisztus megtestesült, a második isteni személy állandóan jelen volt Jézus emberi termé-

szetében. Egy volt az Atyával. (*Unio hypostatica*) A Boldogságos Szűzanya kilenc hónapi tökéletes testi közösségben lehetett a második isteni Személlyel.

Ez teljes lelki egységet is alkotott közöttük, így Mária volt az első *monstrancia*, vagyis *hordozó*.

Jézus Erzsébet asszonyt is így nevezi: „*Te élő szentségtartóm vagy*”, vagyis az Úr folytatni kívánja a megtestesülésben megjelenő egységet Mária után az emberekkel is. Minden percünket, foglalatosságunkat ki akarja tölteni isteni jelenlétével. Ám ez nem megy automatikusan: „*nektek is részt kell vállalnotok*” benne. „*Szeretettel hívjatok elő lelketek mélyéből. Ott szunnyad.*”

Életünk nagy célja az állandó egyesülés megteremtése Jézussal. Ez imádat-sal kezdődik: „*tápláljátok magatokat Szent Véremmel*”. Vagyis Ő ajándékozza keresztáldozata és vére által nekünk szeretetét. Őt szemléljük, Benne fogadjuk el bűneink lemosását vére által, felismerjük, hogy ez Jézus részéről máig élő állandó önajándékozás: „*Úgy vágytam, hogy kibeszélgessem magam valakivel.*” – mondja a Lelki Naplóban.

Ez indít bennünket az állandó elfogadásra. Állandósul lelkünkben a vágy Jézus élő jelenlétének hordozására. Ez folyamatos, mindig előlről kezdődő munkát jelent: „*Hívjatok, tápláljátok*”.

Jézus minden pillanatunkat szerető figyelemmel kíséri: „*ne haragudj, hogy pihenőidődben ily hosszan zavartalak*”, vagyis Ő mindig jelen van.

Nem mi generáljuk izzadságos fáradozással a kapcsolatot – ez sajnálatra méltóvá tehetné a Szeretetlenlángot. Könnyen megsajnálánánk, és felmentenénk magunkat. Ez a belénkszüremkedett materiális gondolkodásmód. Valóban sokat kell fáradozni, mire normálisak leszünk. „*Kis testvérkém, szolgálj Engem az Én tettségem szerint!*”

2.2.4. A szentáldozás aktualitása korunkban

„Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet, bennem marad és én őbenne” (*Jn 6,55*).

Miért hagyják el az emberek elsőáldozás, bér mátkozás vagy házasságkötés után a vasárnap ünneplését, a szentmisét, a gyónást és a szentáldozást?

Édesanyám mondta: tudod, ha *egyszer* nem megyek el, hiányzik; *másodszor*, *harmadszor* is hiányzik – ám *negyedszerre* már kezd nem hiányozni.

A lelkiismeret ellanyhul, az édes tapasztalat halványodik, a mindennapok feszültsége, idegessége bezárja a lelket. A kommunizmus ötven éve alatt magunkat ellenőriztük, nehogy észrevegyenek valamit is keresztény gyakorlatainkból. Állandó figyelemmel ügyeltünk Jézus jelenlétének megszakítására. Az Isten bennünket gazdagító értékeitől szakadtunk így el – elértéktelenödtünk. Maguktól sokan nem ismerik a visszautat Istenhez. Ezért nagyon aktuális megoldást kínál nekünk a Szeretetlen Lelki Napló: „Nektek is részt kell vállalnotok az én megváltó munkámban, melyet szeretettel hívjatok elő lelketek mélyéből” (III/187).

Aki vágyik e keresőket visszasegíteni az Úrhoz, annak beleérző szeretetre van szüksége a keresők lelkiállapota iránt.

Az egység titkai:

Épp a Szent Vér, pl. a keresztút imádkozásában lesznek nyilvánvalóvá a lelkek ellen támadók lelketlenségei. És az Irgalom: az Atyaisten, aki Fiát küldi: „Ő (Atya), azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette (Fiát) értünk, hogy általa „Isten igazságossága” legyünk”. (2Kor 5,21).

Hányan sírnak szentgyónás után az örömtől, a visszakapott lelki béke megélésétől! Istennek nem egyik tulajdonsága (*accidentalis*) a szeretet sok másik között, hanem Ő maga a Szeretet (*substantialis*)!

Egy 21 éves rákos fiatal a halála előtt 3 nappal keresztelkedett meg. Azt mondta: „Mióta megkereszteltél, Jézus itt áll az ágyamnál, nem félek, nincsenek fájdalmaim és olyan boldog vagyok, mint még soha.” Átlépésekor beteljesedett az élete.

Ettől félünk?

2.2.5. Az engesztelés állandó figyelem a lelkek megmentésére

„Én kiválasztottalak Kertváros engesztelőjévé. Tudod mit jelent ez? Szinte papi méltóságot. Végezz értük sok lelki áldozást. A betegekről se feledkezz meg. Vigyázz, egyetlen lélek se kárhozzon el!” „Imádott Jézusom, én kérem fogom számkra, hogy jöjjön el a Te Országod.” „Ő tovább folytatta a beszélgetést: „Leánykám, ezzel a megbízással minden gyermekkori álmodat betetőztem. Ismertelek akkor is, tudom, mindig misszióba vágytál. Tudod, miért nem lehetett ezt előbb megtenni? Meg kellett érlelődnie a családod körében erre a nagy munkára. Ne felejtse el, a te legnagyobb missziós munkád most is a családod. Nem lehetett ezt előbb rád bíznom, nem akartam, hogy megállj félúton.” (I/103).

Vajon én most hol tartok a másokért imádkozásban? „Elég a magam gondja”, hallom sokszor a panaszt. De látok olyanokat, akik 5 gyerek mellett, vagy a családban fekvő beteg ellátása mellett még másokra is odafigyelnek. Isten viszonozza szeretetüket, saját gondolataik csömlését elveszi, fiatalosabb az életük, és boldogok is. Miért félünk ettől? – kilépni mértékeinkből?

„Lesz idő, mikor elhagyatva, egymagadban fogsz eljárni a szent ügyben.” (II/95).

Ez valóban megtörtént. Hány ajtón kopogott hiába Erzsébet asszony?! Voltak, akik el sem olvasták Naplóját. A megalapozatlanul tovább adott rossz hírek megelőzték. A megbízottak féltek. Pedig római útján a Gondviselés pillanatok alatt sorba állította az elintézendőket, a megkapott útlevelek és találkozások csodálatos egybeesések voltak... Igen, a Szűzanya segített, és segítségét ígéri nekünk is! Mentegetőzünk: nekünk ez nem megy, én bűnös vagyok... Erzsébet asszonynak is eszébe jutott a bűnössége, ám ő hogyan élte ezt meg? „Nem írom le minden alkalommal, de (Jézus) jóságos szavai nyomán az *állandó bűnbánat* érzetével borulok Eléje.” (II/195).

Nos? Én merre szaladok?

2.2.6. Felvértezés – „merülj el Bennem!”

„Bánatos lélekkel arra gondoltam: »Imádott Jézusom! Ilyen bűnös családba ültette el a Szűzanya az Ő Szeretetlángját, ahol ennyi megbántás ér Téged.« Az Úr Jézus szelíd, vigasztaló szavakkal ezt mondta: »*Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.* Azért szenvedtem és haltam kínhalált. Téged is kiválasztottalak megváltó munkásaim közé. Szervedj Velem úgy, ahogy mondtam: a *vértanúságig!*«” (II/95).

„Tudod-e, melyik a *legnagyobb szenvedés*? Az, amelyet most árasztok rád. *Ez a meg nem értés.* Ennél nagyobb kín nincs. A te lelked kínja ez lesz halálod napjáig. Én is ezt szenvedtem el egész életemben. Leánykám, ne légy te sem különb Nálam. A mi bensőnk együtt érezzen, és ajkunk együtt könyörögjön irgalomért az Örök Atyához!” Lelkemet nagy szárazságban tartja a szenvedés, mely ilyenkor számomra teljesen értelmetlennek, értéktelennek látszó és ízetlen.” (II/95).

A Lelki Naplóban éppen elég idézetet találunk Erzsébet asszony kicsiségére, szenvedésére, a lelkekért végzett buzgó imáira. Ám nem mindig 100%-os a szol-

gálat, és az értük hozott áldozat – nála sem. „Az Úr Jézus: „*Szelid szemrehányást* kell tennem. De nehezen fogod föl szenvedéseid értékét és értelmét! Pedig a *szenvedés csak akkor igazán érdemszerző, ha teljes önátadással fogadja el a lélek.*” „Jézusom, ugye, Te tudod, hogy az, amit kérsz tőlem, nem telik ki az én erőmből? Lelkem állandóan készenlétben áll szolgálatodra, de a test, az, ugye, tudod, a harcoknak állandó színtere.” A lelki szárazságban és sötétségben sohasem látom tisztán Isten szent akarátát.” (II/96).

Bennünk is lejátszódnak ezek a lelki szárazságok, állapotbeli munkáink között nem kerülhetjük el a szenvedést, és emiatt úgy gondoljuk, nem megy nekünk a lelkiélet. Ilyenkor jó tudni, hogy másnak is nehéz. Így nem vagyok egyedül. Milyen jó, hogy van egy példaképünk, akinek – nem kis áldozatok árán, hat gyerekek özvegyen – mégis sikerült felülemelkedni, túljutni mindezen. Akkor nekem is sikerülhet!

Hálásnak kell lennünk a Szeretláng Lelki Naplóért. Ezek a vívódások a háziasszonyok, az édesanyák, az egyedül élők élete szerintiék.

Egyedül főzök? Milyen gondolataim vannak? Nézzük Erzsébet asszonyt: Főzés közben Jézust hallja „Arra kérlek, ne gondoldj ezentúl magadra. Gondolatod csak egy legyen: *Mi!* Ha Rám gondolsz, csak úgy gondoldj, hogy *Mi ketten egyek vagyunk. Semmi se férhessen közénk!* Én betöltöm lelked hiányosságát kegyelmeimmel, te meg engedd át magad úgy, hogy élsz még, de *már Én élek benned, s te Általam.*” Majd újra elismételte: „Kislányom, nagyon szeretünk Mi téged!” Néhány nap múlva. „Mondom, most már ne beszélj önmagadról, az én szünjön meg benned teljesen. Neked csak *Én legyek!* Ez az igaz életed.” (II/96).

Öröm és bánat váltakoznak. A papi élet sem felhőkben járás, az elvárható köteles szolgálat közben előfordulhatnak rossz hangulatok, előítéletek, figyelmetlenségek. Amikor az emberi lélek elér az elviselhetőség határáig, érdemes fellapoznunk a Lelki Napló következő bejegyzését:

„Reggel az oltár előtt hiába térdeltem az áldoztató lépcsőn, mivel csak egyedül voltam, a pap nem áldoztatott meg. Én így szóltam: »Jaj, de rosszul esett ez nekünk.« »Ez igaz – szólt Ő is (Jézus) – Legyen a mi örömünk és bánatunk is egy. Ugye, most érezzük mindketten a mellőzést, és fáj ez nekünk? Viseljük el ezt a sóvárgást együtt! Így most könnyebb.« S míg így beszélgettünk, Ő elárasztott bensőséges érzésével. »Kis vízcseppecském vagy te! Merülj el végtelen Istenségem mámorító borában, éltető erejében, illatában, melyet Általam áraszsz, és terjengjen körülötted az Én illatom. Erre mások is Általam-általad Hozzám hajolnak. Látod, így kell nekünk egyeknek lennünk.” (II/96). Erzsébet asszony

számára ez a dialógus Jézussal olyan, mintha a legtermészetesebb lenne a világon.

És az is! Lehetne számunkra is ilyen természetes... Én mit szoltam volna egy ilyen *meg-nem-áldoztatós* történet után? Hagytam volna az egészet a csudába és világgá mentem volna. Jézus azonban mit is mond „*bensőségesen*” Erzsébetnek – és nekünk? „*Merülj el Bennem*”. És Erzsébet asszony nem osztja-szorozza ezután már az esetet. Tovább lép, elfogadja a Jézusra figyelést, egészen.

„Tudod-e, hogy a *Reám hagyatkozás* csodás kegyelme az, mely gyötrő szenvedéseidben oly erőt ad, hogy általa a *kétségbeesés*, mely megkörnyékezi lelkedet, a *szenvetések tetőfokán sem tud érvényesülni lelkedben*. Leánykám, ird le szavaimat, és imádkozd vissza a nehéz órákban.” (II/48).

„Ugye, most már nem kételkedsz abban, hogy a *megváltás munkásai közé választottalak*? Sok missziós pap sem tud többet tenni, mint te. Áldozataid állandó megújítása és folytonos erőlködésed igen kedvesek Nekem. És *Belém vetett élő hited*, ez az, ami lelkedet állandó üdeségben tartja, és a kegyelmek bőségére *befogadóképessé teszi*. Így, kislányom, csak Engem szolgálj!” (II/108).

Jézus így tudatosítja a küldetést Erzsébet asszonyban és mindannyiunkban: „Nem te tetted magad méltóvá, Én, az Isten méltatlak erre, és rajongva szeretlek.” (III/185). „Becsülj meg Engem! Mert az isteni szeretet is megbecsül és megtisztel téged.” (III/194).

Lehetne még sorolni az idézeteket a Lelki Naplóból, hogy hogyan nevelte Jézus a hétköznapi nehézségei és az ima örömei közt Erzsébet asszonyt. Az általa elszenvedett akadályokat azonban a saját életünkben *korlátokként* éljük meg, és nem gondolunk rá, hogy ilyenkor háttérbe kell szorítanunk az *én-t* és helyet adni az isteni kegyelemnek. Így mi is Jézus iskolájába járhatunk.

2.3. IGENT MONDANI, AHOGYAN A SZŰZANYA TETTE

Mária meglátogatja Erzsébetet, aki felujjong a találkozástól és ezt kérdezi: „Hogyan lehet, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám?”

Az Úr jelenik meg Máriában, és Mária által; a világmindenség Királya, az Univerzum Teremtője! Hogyan lett Mária az Úr Anyja? Először is az isteni kiválasztás által. Ez tetszőlegesen egyedül Istenen múlt. Ő választotta Máriát Jézus

anyjával isteni bölcsességében, szentségében, teremőti akaratóban. Mária a saját megteremtéséhez hőséges, amikor az Űrhoz hőséges. Élete legpozitívabb döntését hozza, amikor az angyalnak igent mond.

Ez az Istennek szenteltsége szüzességének a kiválósa. Vagyis: az Űr vagyok egészen. „*Íme, az Űr szolgálóleánya...*” A görög eredetiben a szó jelenthet rabszolgát is, de Mária *önként* Isten rabszolgája. Isten pedig nem megnyomorít egy szolgálatot. Mária egy tökéletes kapcsolat részese (ahogyan a virágszirom, az ég kékje, a víz tisztasága, az atomok felépítése, a vegyületek variációi, melyek lenyűgözően mutatják meg Isten kezenyomát alkotásaiban, és az Ő szolgálatára hívnak!).

Az Űr Anyja *Szűz Anya*, az Istennek mindenk fölött kijáró *odafigyeléssel, akarással, elfogadással, szolgálattal* – mindhalálig. A látogatásban, amikor nagy-nénjét, Erzsébetet felkeresi, Mária már hordozza méhében Szent Fiát. Megjelenik nemcsak az Űr, mint Magzat, hanem az Űrhoz eredetileg illő emberi kapcsolat is. Ettől a minőségi kapcsolattól ujjong fel a látogatáskor Keresztelő János, mint magzat. Magzati korától részesül ő is annak kapcsolati minőségben, amelyen Mária kapcsolata Gyermekehez. Ez a szentlelkes kapcsolat a Keresztelő egész életének is része lesz: Szentlélektől eltelt. Még Heródes is tisztelte Keresztelő Jánost, mert benne is megjelenik az eredeti vágy és tisztelet az *igaz* iránt, de egy mai szóval mondva „*bulin*”, környezetére és ígéreterre való tekintettel mégis kiadja a parancsot János megölésére. Ez egyben a mindenkori emberi hatalom bukása is: nem tiszteli a felismerést magában, nem hőséges hozzá, ezért elsodorja a környezete, a bűnös szórakozásra egybegyűltek állapota, amiből lehetősége lenne kiemelkedni, ha a tiszteletre, az isteni kapcsolatra hallgatna.

2.3.1. Jóakarát: akarjuk-e szívből követni az Istent?

A kis Jézus látogatására siető pásztorokat lelkesíti az angyalok megjelenése, de valójában a Szűzanya kis Jézusa iránti hódolatába, imájába, József szolgáló szeretetében kapcsolódnak be. Mária szüzessége, Istennek odaszentelt élete és Isten ajándékozó szeretete, amely egyben édesanyává is teszi, egybefonódik a pásztorok és angyalok hódolatával – és mindenkivel, saját hivatása, feladata szerint: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarató embereknek”. A Lélek imádkozik bennük.

A jóakarát teszi, hogy a pásztorok követik az angyal felhívását és indulnak.

Ugyanaz a Szentlélek vezet bennünket is. Az akaratunk dönti el, hogy a hihető isteni megszólítást akarjuk és követjük-e.

Az eredeti értelem az Istené, aki megjelent, s az emberi értelem ezt követi, amihez azonnal a jóakarát szükséges. Életpélda bőven van: A három bölcs megjelenésére, hogy „hol van a zsidók újszülött Királya” – egész Jeruzsálem megrendül. Választott mivoltuk várja a Messiást, értelmük lát, de akaratuk vonakodik, mert félnek Heródestől. Nem véletlen. Heródes meg akarta öletni a Gyermeket, mert akaratát beszennyezi az uralom, a nem tiszta, nem Istenre figyelő akarat. Ő nem halad a szüzesség lelki útján a választott néppel. A bölcsek pedig hódoltak Jézus előtt. Értelmük, tudásuk, bölcsességük (tudásuk rendszerezettsége) hódol. Nem vesztik el a felismerés első örömét, nem rabjai saját tudásuk fitogtatásának, hanem tudásuk megadja a tiszteletet forrásának, Istennek, aki előtt hódolnak, akit imádnak. Szabadok az igazságra, imádják a Megváltó Királyt. Ez a hódolat nem-hogy elvenné örömeiket, hanem kiteljesíti! Értelmük a létezésük Forrását imádják, mint a ki nem apadó Élő Vízforrást. Istenben megmaradó kapcsolatuk által tudásuk mindig élő marad, jóakarátú. Vagyis „szűz”, azaz tiszta marad értelmük a hódolat által.

2.3.2. Tisztának, szűznek lenni: szabadnak az Isten szerinti életre

„Az igazság szabadabbá tesz titeket” (*Jn 7,31*) – mondja Jézus (aki szűz). A szüzesség nem valami tabu vagy bálvány, vagy a normálistól idegen eszmény. Például szoros kapcsolat van a hivatását megélő Szűzanya és az egyszerű, becsületes pásztorok között.

Hány fiatal panaszkodik erről: Ez olyan érték, amitől félünk. Van egy olyan társadalmi nyomás, ami szerint a szüzesség abnormális. Mindez összefüggésben áll ugyan a szenvedéssel, a lemondással, de egy felbecsülhetetlenül nagy értékhez vezet: *Istenhez*, ráadásul *eleven találkozásban*. El akarják hitetni velünk, hogy ez valamitől megfoszt minket. Pedig ahol a szabadságunk az Isten szeretetével találkozik, ott kezdődik az Élet – és erre mindenki meghívást kapott.

Lehet, hogy egy gyermek tisztaságát, Isten iránti szeretetét nem taglaljuk eléggé, de az újabb idők megterhelt szocializációi (a válságba került családok rendetlen, bűnös kapcsolatait elszenvedők) miatt használnám ezt a szót: a Kiszjézus szűz, teljesen tiszta és Istenre figyelő.

A Kiszjézus néhány kedves gyermekkori története legszebb egyházi ünnepe-

inkben fejeződik ki, mint a karácsony vagy a bemutatás a templomban. Ez a szeretet az, amire vágyunk. Erről szól a rózsafüzér ima, ami elmélkedés közben táplálja életünket.

Nevezhetjük ismét szűznek, Istennek szenteltnek a 12 éves Jézust a templomban. „*Elámulnak szavain.*” Átveszik a Jézusban lévő hódolatot Atyja iránt, és így beteljesedik Isten vágya népe felé, templomi szolgálóinak szívében. Micsoda ajándék ez az elámulás. Jól is folytatják: kérdezik és hallgatják Jézust. Még nem félnek egy gyermektől. Még nem rivális. Ezért eljut a kis Jézus szava a szívükig. Az elámulásban jelenné válik a titok, ami további lépéseket kíván: csendet, imát a szoba mélyén. Kinél megfog, kinél nem.

Ugyanezek a papok később már félnek Jézustól: „*Miféle hatalommal, vagy kinek a nevében teszed ezeket?*” – kérdezik majd, de már nem jóakarattal.

2.4. EGY ÚJ KEZDET: A SZÍVÜNK MEGNYITÁSA

Ha mi felnőttként megnyitjuk szívünket, akkor folytatói, vagy újrakezdői leszünk annak, amit Jézus kinyilatkoztatott, és korunkra alkalmazva megerősít a Szeretetláng Lelki Naplóban. Egy, a hitére visszatérő fiatal mondta: „Hányan örülnénk, ha valaki elmondaná nekünk, hogy hogyan válhat számunkra valósággá az új kezdet.”

A Biblia hétköznapi történetekben mutatja meg nekünk ezt a megújult életet. Olykor nem éppen példás helyzetekből: Mária Magdolna berohan Simon farizeus házába és odaveti magát a vendégül látott Jézus lábához. Hódol, bár nagy bűnös. Nagy bűnei szorításában nem érzi jól seholy magát véglegesen. Valami igazabbra, neki valóbbra vágyik. Békére. Ő, a bűnökben szilánkjaira zúzott ember igaz kapcsolatra vágyik Istennel és az emberekkel. Jézus az egyedüli, aki érti ezt a szomjúságot a Forrás iránt, és a hozzá kapcsolódó tisztaság iránti vágyat. A törvényt betartó farizeusok nem jutnak el ideig, vagyis a szívekbe látásig. Hatalmuk, kevélységük és gögjük rabságában távol maradnak Jézustól is és a megtérő bűnösöktől is. Nem értik sem a bánatot sem az irgalmat.

A bánatban és a sírásban újra megtalálható Jézus!

Magdolna zokog bűnei miatt, de zokogása közben egyre inkább enged annak az ismeretlennek, ami eluralkodik lelkén, a Jézustól vágyott és megkapott tisztaság után. Nem pusztán megnyugszik, ez még nem jelentene kilépést önmagá-

ból. Nagyobb ajándékot kap, mint amit remélt. Visszakapja szüzességét, mintegy a második szüzesség ajándékát a megbocsátásban. Nem úgy, mintha mi sem történt volna. Mégis létezik ez, mert Jézus megadja neki – és mindannyiunknak. Magdolna visszakapja az eredeti kapcsolódását Istenhez és az emberekhez. Gyógyulása akkor válik teljessé, amikor már hálával és okulással tud az eseményekre visszatekinteni. Követi Mesterét, sőt, majd elsőként fog tanúskodni Jézus feltámadásáról! Újjáteremtettként!

2.5. KIBONTAKOZÁS, AMIKOR ELKEZDÜNK MÁSKÉPPEN LÁTNI

Jézus rámutat, hogy a valóság nem megfelelő megértése, az emberi kapcsolatok elromlása nem véletlenül van. Mi vagyunk az okai: „Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg. Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhetné. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná... mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik és tisztátalanná teszi az embert.” (Mk 7,15.21-22).

Csak néhány gyakorlati példa arra, hogyan működnek ezek. Egy alkalommal Jézus tíz leprást gyógyít meg. A tizedik meggyógyult visszatér és leborulva mond köszönetet neki. De Ő kérdez: „Hol maradt a többi kilenc?...menj, hited meggyógyított”. Az elfogadott és viszonzott kapcsolat jelenik itt meg, amikor a meggyógyult már *nem egyedül akar járni, hanem Istennel és Istenben*. Egybeesengenek ezzel a Szeretetláng Lelki Naplóban Jézus szavai: „Leánykám, amit egyszer a mágnes magához vonz, azt többé el nem engedi, mert az ellenkezne a természet törvényével. Én sem engedlek el téged és senkit sem, mert ez ellenkezne isteni gyengédségem törvényével. Én elfogadlak és szívembe zártalak s kegyelmem bőséges tápláléka által szívem állandó szeretetét nyújtom.” (III/179).

Az állandósuló bizalom így biztat: „tárjam fel lelkem nehézségeit ezután is őszintén, akkor az ördög nem tud boldogulni kísértéseivel.” (III/181).

A meggyógyult leprás nem az előírások miatt megy vissza Jézushoz. (Az előírások szerint a papoknak kellett bemutatnia magát, hogy egy bizonyos, karanténban töltött idő után tisztának jelentsék ki.) Jézus előtt parancsolat nélkül a szívéből fakadóan borul le, és követi Őt – mint a násznép a Vőlegényt (a népe

Megváltóját). Hasonló ehhez egy másik evangéliumi történet: A vakon született leborul Jézus előtt (*Jn 9*) meggyógyulása után. A farizeusok megbotránkoznak ezen – vagyis ők nem borulnak le még a csoda láttán sem, ezért Jézus így fordul hozzájuk: „Azért jöttem, a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek. Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. De azt állítjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök.”

A csupán vallási előírásokat betartó emberek a lényegét nem látják: a hitet, ami leborulásra indította a hálás, meggyógyult vakot.

Idézet a Lelki Naplóból: A Szent Szűz kezdett beszélni, panaszkodni esdeklő hangon: „Anya vagy te is, és én anyai Szívem tengernyi bánatát és szenvedését megosztom veled. Tudom, te átérzed anyai fájdalmamat. Gondold el, ha hat gyermeked elkárhoznna, mily fájdalmas lenne miattuk! És én? Ó, gyötrelmeim, melyekkel látnom kell, amikor a sok lélek a pokolba szédül! Segíts, kislányom! Gyermekem!” (*II/50*).

2.6. A LELKI MEGKÜLÖNBÖZTETÉS, AZ IGAZSÁG FELISMERÉSÉNEK AJÁNDÉKA

A szellemek megkülönböztetése a gyakorlati, személyes imaéleten dől el, hogy a belső indításokban, meglátásokban, érzéseinkben, vágyainkban mire mondunk igent és nemet. Példának azt az esetet vegyük, amikor megkérdezzük, honnan van Jézus hatalma. Ő válaszol: „Én is kérdezek tőletek valamit. Feleljetek: János tanítása honnan volt, Istentől, vagy az emberektől?” Jézusban az Isten kérdezi ezt, aki maga a törvényhozó, nincs bűne, nem téved, Ő alkotta az univerzum összes törvényét, tehát fel kellene ismerniük Őt, pláne népe zsenijeinek, vezetőinek. Keresztelő János felismerte, hogy küldetése Tőle van, és tanúskodik a Megváltóról. A farizeusoknak és írástudóknak most itt kellene felvállalni a közösséget a Keresztelővel és a Megváltóval. Ám ők kitérő választ adnak. Politikusan elodázzák a döntés pillanatát.

Valójában az derül ki ebből, hogy nincs személyes kapcsolatuk Istennel. Ismereteik rendszerében próbálják elhelyezni Jézust, de nem a belső, egyedi és egyéni szívükkel. Azért kötekednek kérdéseikkel. Kétségtelen, nagy nyomás nehezedik rájuk Róma, a Birodalom császára felől, meg Heródestől, miközben maguk is várják a Messiást, azonban sajátos feltételeikkel, emberi vágyaikkal.

Jézus más, mint ők. Megbotránkoznak szegénységén, a bűnösökkel szóba állásán, az irgalom és felebaráti szeretet egyetemességéről szóló tanításán, az első parancs minőségi betartásán, később majd elhagyatottságán a szenvedésben, a keresztre feszítésen – amit ők maguk szerveztek meg. Jézus elítélésekor felhozott vádjaik egyenesen az igazság és saját küldetésük ellen szólnak. Nagy a tét.

A Szeretetláng elfogadásának vagy elutasításának is hasonlóak a kritériumai. A Szeretetláng felismerése olyan kegyelemmel történhet kicsiben, mint ami Péter hitvallásakor is történik: „Te vagy a Messiás” – vallja meg az apostol. Jézus nyíltan megkülönböztet: „Péter, nem a test és a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.” Létezik tehát egy kegyelmi felismerés a hétköznapijainkban is.

A Szeretetláng zsigerből való elutasítását Péter egy másik megnyilatkozásához hasonlíthatjuk. Amikor Jézus megjövendöli közeli szenvedését, Péter tiltakozik: „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.” Jézus megfordult és rászólt: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.” (*Mt 16,23*). Az emberi döntések, kétségek Jézus názáreti hazalátogatásakor is megjelennek: „nem is tehetett ott csodát, csupán néhány beteget gyógyított meg kézrátétellel. Maga is csodálkozott hitetlenségükön” (*Mk 6,5*).

Keresztelő János kivégzéséről így nyilatkozik Jézus: „kényük-kedvük szerint bántak velem”. Hogyan? Emberi, kontrollálatlan indulatok szerint. Ennek nyomán megállapíthatjuk: nem minden emberi megnyilatkozás Isten szerint való. A Szeretetlánggal szembeni véleménynyilvánításokban sem. Komoly felelősség ebben dönteni.

A Lelki Napló világosan beszél: „A te egész életed is vágyakozás legyen, az áldozat, az imádság és megváltó munkámban való segíteni vágyás.” (*I/60*).

A meghívás tehát Jézustól indul el, az elfogadás pedig az Ő kegyelmének emberi folytatása.

„Dicsőítelek Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és a bölcsek elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek nyilatkoztattad ki. Igen, Atyám, így tetszett neked” (*Mt 11,25*) – mondja Jézus. Egybecsengő folytatása ennek a Naplóban: „Zárd szíved mélyére ezt a nagy kegyelmet, melyet Tőlem kaptál. Az Isten különös ajándéka ez. Ő tisztel meg téged, szegény kis lelket. Van-e ennél fölségesebb számodra? Tanulj Tőlem. Mivel kicsi vagy és nyomorult, azért választottalak.” (*I/63*).

3.A SZERETETLÁNG MOZGALOM ALAPJAI ÉS JELENE

3.2. A SZERETETLÁNG KIBONTAKOZÁSÁNAK KEZDETEI

3.2.1. Erzsébet Asszony példája

Mint nehéz sorsú édesanya, egy adott ponton Erzsébet asszony is felismeri: neki is újra kell kezdenie mindent, mégpedig szívből. Élete válságos helyzetében egy példaértékű idős bácsi emléke adta vissza neki a reményt és a hitet: azért volt számára ilyen kedves az az ember, mert közel állt az Istenhez. Sokat imádkozott. Ez látszott is rajta.

Erzsébet asszony felismerte: Ha az öreg kármelitának sikerült, neki is sikerülhet! Attól kezdve rendszeresen járt a szentmisékre, külön szentségimádásokra, böjtölni kezdett, rózsafüzért imádkozott útjai közben, otthon munka vagy főzés közben. Engedett a szívében jelentkező kegyelemnek, ami így ki is bontakozott. Mindezt a Szeretetláng Naplóban olvashatjuk. Először szűk körben jelölte meg az Úr ennek hordozását, majd tágabb körökben. Így jelenik meg az Istennek szentelt lelkek, papok, civilek köre, a *tizenkettők*.

3.2.2. A felhívás: Lépj ki mértékeidből!

„Az Úr Jézustól 1981. január 1-én kaptam az ismételt kérést... »*Lépj ki mértékeidből! Lépjetek ki mértékeitekből!* Nézd a három Bölcsét, akik emberfeletti áldozatot hoztak. Ők igazán kiléptek mértékeikből. Ezt kell tennie *mindenek előtt a papságnak, az Istennek szentelt személyeknek és minden hívőnek!* A rendszeresen és a megszokotton túl fokozniuk kell az imát és az áldozatot a lelkek megmentéséért a végsőkig.«” (IV/27).

Érdekes, ahogy ezt szent Pál látja, és ahogyan ő is kilépett korábbi mértékeiből: „Vajon Isten elvetette Izrael népét (amelyet öröktől fogva kiválasztott magának)? Szó sincs róla. Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám véréből, Benjamin törzséből. Kérdem tehát: Izrael népe oly nagyot vétkezett, hogy nem tud többé felkelni bűneiből? Egyáltalán nem. Vétküik által ugyanis kiáradt az üdvösség a pogányokra is, ami arra serkenti a zsidókat, hogy ők is igyekezzenek eljutni az üdvösségre.” (Róm 11,1-11).

Ez a levélrészlet nem egy kívülálló bírálata. Szent Pál egyszerre egészen Krisztusé és egyszerre zsidó népéé is. Apostoli útjait mindig a zsinagógákban kezdte, azután, amikor kidobták, akkor fordult igehirdetésével a pogányok felé. Szívében egyetemesen érez mindenki iránt, és vágyakozik átadni azt a megértést és boldogságot, amit számára a keresztre feszített Krisztus jelent. Új életet kezd, és életét odaadja mindenkiért. Nem információt ad nekünk, hanem szívét, hitét, s ezzel bennünket is a „belülálló” szolgálatra hangol.

Ezt jelenti a túllépés mértékeinken, ösztöneinken, szocializációinkon, és belépés a szeretet egyetemes mértékeibe.

3.2.3. Az első helyen a bocsánatkérés és a megbocsátás áll

II. János Pál pápa 1991 aug. 18-án, Budapesten ezt mondta (részlet): „Most tekintetünk a múltból egy olyan jövő felé fordul, melyet az igazságos kiengesztelődés jellemez. Ismételten fájlalom és elítélem veletek együtt azt a gonoszsgát, amely nektek annyi szenvedést okozott, sokaknak pedig a halálát követelte. Biztos, hogy törekednünk kell „kipusztítani a rosszat közülünk”(MTörv17,7). Most mégsem szabad felülkerekednie a gonoszok iránti bosszúvágynak, hiszen a végső ítéletet Istenre kell hagyni, hanem inkább annak az igyekezetnek, hogy az önzés és a gyűlölet soha többé ne okozhasson szenvedést és halált. Azon kell munkálkodnunk, hogy az igazságosság uralkodjék a világnak legalább azon részében, amelyben hatásunk érvényesülhet, kezdve legfőképpen önmagunkon, családonkon, és azokon, akik közel állnak hozzánk.

Ez a harc a gyűlölet és önzés ellen az Isten törvényéhez való hűség elidegeníthetetlen követelménye. A „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”(Lev19,18) törvénye elsősorban az Izrael fiai közötti kölcsönös kapcsolatra vonatkozik, de nem engedi meg a mások iránti közömbösséget sem. „Az Örökkévaló, a ti Istenetek... szereti a jövevényt, adva neki kenyeret és ruhát. Szeressétek ti is a jövevényt, mert jövevények voltatok Egyiptom országában”(MTörv10,17-19).

Az igazságosság, a szeretet és a béke fáradtságos keresését magunkon kell kezdenünk. Önámítás lenne azt gondolni, hogy az önzés és az alaptalan gyűlölet sötét erői teljesen kívül maradnak életünkön és nem szennyezik be semmiféle módon létünket. „Gonosz az ember szívének hajlama ifjúságától fogva”(Ter 8,21), mondja az Úr. Ez a hajlam jelentkezik a mi magatartásunkban is. Ezért a hatalmas Isten segítségével a rossztól való igazi megszabadulás olyan, mint foly-

tonos átkelés a Vörös-tengeren. Ez türelmes küzdelmet kíván, amely által előre lehet haladni a szív mindennapi megtérésében, vagyis a *jeshuvában*, a bűnbánatban, a böjtben és az irgalmasság cselekedeteiben.

Legyünk egyek tehát nap mint nap abban, hogy magunkban és környezetünkben őszintén keressük a jóságot és a békét, azért, hogy a mi erőfeszítésünk is hozzájárulhasson a gyűlölt gonoszság mielőbbi teljes legyőzéséhez, és hogy bennünk és körülöttünk, a Teremtő szándéka szerint, egyre inkább elterjedjen az igazság, a szeretet és a béke országa. „Az ugyanazon Isten iránti szeretet el kell, hogy vezessen valamilyen konkrét tetre az ember érdekében..., a társadalmi igazságosság és a béke keresésében helyi, nemzeti és nemzetközi szinten”.

Jézus a felebarátról szóló tanításában az irgalmas szamaritanus példáját hozza elő. Egy ember, aki származását tekintve nem számottevő, cselekedete etikai értéke által azonban, a farizeusok számára is példaértékűvé válik. Jézus önmaga isteni irgalmáról beszél a példabeszédbe rejtve, egyetemessé téve az irgalom mindenkire kiterjedő tiszteletét, és minden ember értékét, aki irgalomra szorul, s akit az irgalom meg is ment, ha hittel elfogadja. Kiengesztelődés nélkül nem találjuk meg kiindulópontunkat sem önmagunk, sem egymás felé. Ez Isten ingyenes ajándéka. Ez áldozatként kicsiben, a hétköznapi emberekben, történeteiben folytatódik. A Szűzanya az, aki Erzsébet asszonyban is tudatosítja ezt a küldetést: „Csak egy anya tud igazán együtt érezni Velem, és téged ez a sokféle szenvedés megérlelt.” (III/185).

A Mécs közösség házaspárjai egy alkalommal meghívtak papokat, hogy lelkigyakorlatot tartsanak nekik. Mi, papok kicsit kételkedtünk, mit tudnak nekünk mondani a papságról azok, akik más körülmények között, családban élnek. Ők pedig a mi kritikáinktól tartottak... Ám meglepetésünkre nem az „észt osztották nekünk”, nem az ideálokat festették meg, hanem a papokhoz fűződő élményeiket mondták el nagy szeretettel, együttérzéssel – bíráltság nélkül. Együtt sírtunk és nevtünk. Mennyi szenvedésükbe és imájukba került feldolgozni a rajtuk csattant gyengeségeinket, bűneinket! Anyai, apai szeretetet kaptunk cserébe tőlük! A végén megköszönték, hogy elfogadtuk az Istentől meghívásunkat. Érdemes volt! Egy családként éltük meg velük közösségünket.

3.3. AZ ELSŐ 12: A KEDVES HÁZ TAGJAI; KÖRVONALAZÓDIK A MOZGALOM

Amint már említettük, Jézus a Lelki Napló tanúsága szerint kezdetben háromszor 12 személyt hívott meg – egymáshoz tartozóan – a Szereretláng szolgálatára: *nővérekből, papokból és civilekből*. Ebből szélesedik tovább a mozgalom.

3.3.1. Az Istennek szenteltség kegyelmi hatásai

Akkoriban, az 1960-as években az emberek nem beszélhettek szerzetesházról, vagy kedves nővérekről. A Szociális Testvérek a felosztatásuk ellenére – különösen a Szeretetláng-üzenetek korai szakaszában – sokat bátorították Erzsébetet házukban, a *kedves házban*, ha félelemmel megtorpant a szentgyónás előtt, vagy ha mogorva volt hozzá a pap, vagy ellentéteset kért/parancsolt, mint amit a Szűzanya mondott neki. Ilyenkor nem volt könnyű engedelmeskedni. Erzsébet aszonyperelt is a Szűzanyával, ám Ő kedvesen igazította el emberi hiányosságait, váltakozó akarátát, lelkiállapotát, és kérte, hogy mindig engedelmeskedjen gyóntatójának. Ezzel együtt a nővérek rendszeres imaélete megtanította Erzsébet asszonyt felülemelkedni hullámozó hangulatain, feldobott, vagy elhagyatott érzeitein. Így a gyakorlat mutatta meg, mennyire összetartozik a szerzetesek élete és a civileké, a *kedves ház* tagjaié és Erzsébet asszonyé.

A kiválasztottak hatékonysága a Szűzanyának való odaszenteltségükben, a szüzességben van: Istenem, Te vagy a Minden – és az én mindenem. A szüzesség egészen elfogadja Isten kezdeményező ölelését, és viszonzza azt egészen odaadó bizalommal, szeretettel. Az Istenben így gazdagodó lélek szeretete pedig tovább gyűrűzik mások felé: evangelizál. Bennünk folytatódik tovább.

A Szűzanya szüzi és anyai kettős hivatása életszerűen mutatja, mit jelent szüzként Istenhez fordulni és anyaként a teremtést folytatni. Ma a szüzesség és az anyaság kettéválik, mégis szorosán egymáshoz tartoznak és kölcsönösen segítik egymást Istenre figyelni és emberként élni a földön. Mindkettő Isten ajándéka. Jézus a házasságról ezt mondja *Mt 19, 11*-ben: „Csak az fogja ezt fel, akinek megadatott”. *Adatott*, azaz Isten adja a két ember szívét, életét egymásnak. A házasság tehát nem idejét múlt papírformula, ami mellőzhető lenne, hanem felülről jövő adomány. Nem magunktól, tetszés szerint teremtjük meg egymásnak,

hanem ajándékként éljük meg. Így élték meg a kánai menyegzőn az elfogyott bor után Jézus ajándékát, ami nemcsak a lakodalmat mentette meg a borral, hanem a fiatal párt is a felülről kapott ajándékkal: Jézus új lehetősége szerint szerethették egymást. A *Mt 19,13*-ban Jézus tovább tanít: „Van, aki a mennyek országáért önként mond le a házasságról. Aki fel tudja fogni, fogja fel”. Ez is felülről jövő ismeret, ajándék, tovább ajándékozásra. Így lesz szentség a házasság és az Istennek szentelt szerzetesi élet.

Aki szűz, az *egészen Istené akar lenni* és csak Őt akarja megélni, testen kívüli módon, vagyis szűzen átadni Neki magát, lelki anyasággal/apasággal. Példát bőven lehet említeni, hogy ez ne maradjon pusztán elmélet, hanem élet: Boldog Kalkuttai Teréz anya, Sziénai szent Katalin, Edith Stein, Lisieux-i Szent Teréz példája – aki mondja is: „az Egyház szívében én a szeretet leszek”. Nehezen lehetne valamelyiküket is elképzelni egyszerre családsként és apácaként, annyira egész embert kívánt a szolgálatuk.

Lisieux-i Szent Teréz 2015. október 19-én szentté avatott szülei, Louis Martin és Marie-Azelie Guerin Martin azonban legalább annyira fontosak családjuk szolgálatában. Ahogy Jézus a Szeretetláng Lelki Naplóban mondja: „Te és minden családanya, akik az Én Szívem szerint cselekedtek, munkátok értéke nem kisebb még a legnagyobb papi méltóságra emelt személyek tevékenységénél sem. Értsétek meg ti, édesanyák, azt a fenséges hivatást, melyet reátok bízom! Ti vagytok hivatva benépesíteni az Én Országomat és betölteni a bukott angyalok helyét. Szívetekből, öletekbelől indul el Anyaszentegyházam minden lépése! Országom úgy növekszik, ahogy ti, édesanyák, munkálkodtok a teremtett lelkek között. Nektek van a legnagyobb és a legfelelősségteljesebb munkátok. Legyetek annak teljes tudatában, hogy a ti kezetekbe adtam azt a munkát, hogy a lelkek sokaságát üdvösségre vezessétek!” (*III/155*).

Egy másik helyen ezt olvashatjuk a Lelki Naplóban: „Az Úr Jézus: »Leányom, kérd meg gyóntatódat, az ügyet úgy intézze, hogy 1965. pünkösdjére a Szentatyához kerüljenek Édesanyám és az Én közléseim. Kérésem sürgétését ne mellőzzék el!« Az Úr kérése olyan megrendítő volt lelkemben, s remegve gondoltam nyomorúságom és semmisségem tudatában arra, hogy én az Isten szavait közöljem, sürgessem. Én, kis porszem. Lehet-e ezt megrendülés nélkül elfogadni? Most nincs kétely lelkemben, azt az Úr Jézus megszüntette, de én lelkem nyomorúságának tudatában élek állandóan” (*III/167*).

Képzeljük csak magunkat az egyszerű asszony helyébe, akinek a szentatyához kell eljuttatnia Jézus közléseit. A II. Vatikáni Zsinat végén járunk, és a *Lumen*

Gentium megfogalmazza az Egyházban az *általános papság* létezését, amit Erzsébet asszony 1962-ben kapott: „*te szinte pap vagy*”.

A szerzetesi fogadalmakban a keresztségi fogadalom ismétlődik az általános papság áldozati teológiájában. Krisztus=áldozat. Így a szolgálatok kiegészítik egymást. Ez a segítség nyújtás folytatódik tovább a Szereteláng Lelki Napló lelkisége szerint megfogalmazódó új *Szereteláng szerzetesi ág* tagjai életében. A belső imaélet, az engesztelés és az apostolkodás által segítik azokat, akik többkevesebb ideig távol jártak a hit gyakorlásától, vagy a modern kori szenvedélyek áldozatai lettek és lelki-testi gyógyulásra, katekézisre, csoportmunkára, betegápolásra szorulnak. Ez a küldetés így a lelkek megmentését szolgálja.

3.3.2. Kik a szerzetesnők. és mi a feladatuk a Szeretelángban?

A Naplóban tehát körvonalazódik a lelkek mentésének szolgálata. A tisztaság, szegénység, engedelmisség hármassága minden rend közös karizmája. A nővérek (az első vagy második szüzesség ajándékával) egész életüket a Szűzanya Szeretelángja szolgálatára ajánlják a lelkek megmentéséért. A Szereteláng az első Pünkösöd óta a legjelentősebb kegyelmi kiáradás, amelyben a Boldogságos Szűzanya szent Fia kegyelmei bőségében kívánja részesíteni mindazokat, akik Őt hittel fogadják. Szemlélődő imádásra hív, amely megszenteli az imádkozót, de egyúttal küldi is: „Vedd Szeretelángom jelét, gyűjtsd meg nála a szívedet és add tovább”.

Szent István király a Boldogságos Szűzanyának, Nagyboldogasszonynak ajánlotta országát. Ez különleges feladatot, hivatást ad nemcsak Magyarországnak, hanem minden népnek is. Az Úr Szent István fiától, Szent Imrétől szüzességét kérte, mint legnagyobb ajándékot. Az ifjú átadta Istennek életét, amint atyja átadta Országát Máriának. Ettől kezdve hozzájuk tartozni nem testi leszármazás által történik, hanem lélek szerint a felajánlás, a hit aktusa. Ezer éve, Szent Imre fogadalma óta ott él Mária tervében a Szereteláng implicit-bennfoglalt hordozásának hivatása Magyarországnak és a világnak.

A Boldogságos szűzanya szeplőtelenségében megjelenik az újjá teremtett, megváltott ember. Szüzessége az Istennek szentelt élet kegyelmeit, áldozatait hordozza. Szent Anyasága az édesanyákat az örök életre hívott lelkek szülésére szenteli, s a családokat a Teremtő munkatársaivá teszi. A két kegyelem egymást szolgálja.

Akik a Szeretetláng lelkiisége szerinti apácák akarnak lenni, szándékaink szerint hamarosan lehetőséget kaphatnak erre. Ez a fejlődés a Gondviselés kezében van, folyamatosan alakul, teljes figyelemmel hagyatkozunk Isten jövőbeni akaratára. Erről a lehetőségről a Szeretetláng Mozgalom vezetőségénél lehet tájékozódni. Ez nem kitaposott út, hanem együttműködő szeretet a Szűzanyával, aki az engesztelés, apostolkodás, hitoktatás, szociális segítségnyújtás, lelki gyógyítás sok területén vezetheti Szeretetlángja által a majdani nővéreket.

„Szeretetlángom már kezd gyűjtani. Tudod kislányom, a *választott lelkeknek meg kell küzdeniük a sötétség fejedelmével...* De a most készülő rettenetes viharban érezni fogják Szeretetlángom fel-fel villanó, eget s földet bevilágító fényességét... Ugye tudod, mit mondtam? Szeretetlángom szállást keres Heródes üldöztetése elől. Tudod, kik az üldözők? A gyávák és a restek, akik féltik kényelmüket! Az óvatosság és az okoskodás jelmezébe öltözve, Szeretetlángom kioltására törnek úgy, mint Heródes a gyermek Jézus ártatlan kis testére! Ám, ahogy a Mennyei Atya gondot viselt Rá, úgy fog most is gondot viselni Szeretetlángomra! A Szent Szűz szavai úgy hatottak lelkemre, mint még soha! Ahogy szavait befejezte, éreznem engedte, hogy Ő a világ hatalmas Fejedeleme Asszonya, Királynője, aki előtt térdre fog hullani a világon minden teremtmény.” (II/101).

Az önfeláldozó, egészen Istennek és a lelkek megmentésének magát odaadó vágy új perspektívák felé tekint. A Szűzanya szorgalmazza azok megkeresését és bekapcsolását, akik idáig távol voltak. Várjuk a lelkes jelentkezőket és az értük imádkozók háttérsegítségét is.

3.4. A MÁSODIK 12: A VÁLASZTOTT PAPI LELKEK

A Lelki Naplóban Jézus 12 papot jelölt ki név szerint. Már csak ketten élnek közülük. Rajtunk, utódokon a folytatás felelőssége, ezért ránk vonatkoznak a következő sorok Jézustól.

„Ők igazán sok odaadással, szeretettel végezzenek missziós munkát az ország területén, minden tagjuk. Ők legyenek az elsők a szent Láng átadásánál, az ő rendeltetésük lélekemelően megható. Mikor már a tizenkét papi lélek összejött, tizenkét tiszteletemre szentelt templomban egyszerre kezdődjön meg (az ájtatosság). (A hívek) adják át a gyertyalángot egymásnak, melyet az ájtatosság idején kaptak, vigyék haza, és a családi ájtatosságot is így kezdjék meg. Ha buzgósá-

gotok kitarító lesz, megvigasztalódom.” (I/41). Ez mára már rendszeressé vált február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, ami egyben a Szereteláng ünnepe is.

Jézus egész éjjel tartó virrasztás után választotta ki a tizenkettőt. Gyakran vonul vissza imádkozni a későbbiekben is. Fel sem fogjuk, milyen áldozatok vannak mögöttünk, amikor az Isten iránti belső vágy jelentkezik és tisztázódik bennünk – ami szintén hivatás, egy lelki család tagjainak összefogása, a tizenkettőn belül és kívül.

Jézus szenvedéséről elmélkedni találkozást jelent a mindenk fölött álló és mindenkit megmentő isteni szeretettel. Ez nem teher. Meghívásból ered és termékeny. Magasztos az imádás élménye, semmihez sem fogható csodálat, öröm, vigasz – gyengeségünk megélése közben.

„Az éjszakai virrasztást is értük ajánld fel. Merülj el kínos haláltusám vérrel verejtékező szenvedéseiben. Sok lelki erőt fogsz ebből meríteni.” (I/34).

Jézus köztünk töltött idejében hányszor virrasztott! Szent Domonkos éjszakai rendszeresen az oltárnál töltötte imádságba merülve. Híresek Néri szent Fülöp imái az Oltáriszentség előtt. Kalkuttai Teréz anya nővérei a nehéz munkákra szentségimádással indulnak. II. János Pál éjszakai virrasztásai emlékeztetnek. A szeretet belső élete ez.

Erzsébet asszony családra fordított szolgálata mellett az Oltáriszentség imádása és a papokért meghozott áldozatai is feladatul jönnek. Jézus ezt kéri: „Az Oltáriszentség engesztelésére szenteld, és aznap négy órát tölts szent színem előtt. Különösen nagy áhitattal imádj és engesztelj az Engem ért sok megbántásért. A szigorú böjtöt ajánld fel a tizenkét papi lélekért.” (I/34).

3.4.1. A szeretet belső élete

„Az árral szemben csak az igazán elhivatott lelkek maradnak meg. A nagy veszély, melyet felétek indít a sátáni hatalom, az Én kezem felemelése által indul el. *Adjátok tovább figyelmeztető szavaimat, jusson el minden papi lélekhez! Rázzon fel benneteket előre figyelmeztető szavam és szigorú kérésem!*” (III/160).

Mindig kísértésünk van időpontokat és helyeket tudni.

Ám a Jézusba kapcsolódás nem informatív jellegű, hanem a szeretetben való jelenlét. Hasonlóan ahhoz, ahogy Jézus az Utolsó Vacsorán, a legnehezebb történet közvetlen közelében is az Atyában élt, és az áldozatot, mint a szeretet tel-

jességét élte meg és adta át. A többi részlet Isten kezében van. Persze, Erzsébet asszonyt is sújtja az emberi gond: „A kétely még most is gyötört. Biztos, hogy az Úr Jézus mondta ezt? Vajúdásom közben az Úr Jézus most határozott utasítást adott és egy papi személyhez küldött (K.). Én nem mentem el a megnevezett paphoz, ugyanis lelkiatyám tudta és engedelve nélkül semmit nem teszek.” (III/179).

Jól mutatja ez, hogy a lelkiatya részéről mennyire fontos a lelkek megkülönböztetésének szakértelme, másrésről Erzsébet asszony nem a maga feje után ment, hanem engedelmeskedett...

Más helyütt ezt írja Erzsébet asszony egy papi személlyel kapcsolatban: „legnagyobb meglepetésemre néhány perc múlva látom ám, (hogy) az imént eltávozott atya jön vissza. Erre kissé megnyugodtam. Tehát tisztán látható, hogy ez a Szűzanya kérése.” (III/152).

A gondviselés ilyen gyorsan is reagál, ami nemcsak a teológiai megfontolások igazságainak szintjén működik.

3.4.2. A papi felelősség

Amit a papoktól vár el Jézus, a Naplóból idevágónak érzem: „Nagy felelősséggel tartoznak *mindazok az egyházi személyek*, akik gátolják, vagy felelőtlenül hátráltatják e kegyelmi kiáradást!” (IV/29).

A Szűzanya így kérlelte Erzsébetet: „Ne legyetek passzív magatartásúak, sürgető szent ügyemmel szemben. Mert a keveseken a kicsinyeken és alázasokon keresztül kell megindulni ennek a világot rengető nagy kegyelmi kiáradásnak. Ne mentegetőzzön és ne méltatlankodjon senki a meghívottak közül! Kicsiny eszközeim vagytok mindannyian.” (III/132).

Szent Pál a kicsiséget így fogalmazza meg: „Áldjátok üldözőiteket, áldjátok, s ne átkozzátok. Azokkal, akik örülnek, örüljete, s a sírókkal sírjatek. Éljetek egyetértésben. Ne legyetek fennhéjázók, hanem alkalmazkodjatek az egyszerű emberekhez.” (Róm 12, 14-16a).

„Én adok erőt az induláshoz, mely igen *sok ellenvetésen és rosszindulatú gátláson keresztül mégiscsak érvényre fog jutni*. A rengeteg sok ellenvetést, melyet a nekem szentelt lelkek tesznek szent ügyünk ellen, meg kell szenvedned nagyon”. (I/94).

A „nekem szentelt lelkek” megszólítás Jézusnál nagy szeretetből fakad, hiszen Ő hívott meg mindegyikünket, bár más-más módon. Mégis, a meghívás el-

lenére felszínre törhet bennünk az „ellenvetés és rosszindulatú gátlás”. A Mester ezt földi életében is átélte, és ma is fáj neki:

„Fáj a sok megbántás. Én olyan mellőzött vagyok, s az fáj a legjobban, hogy *a Nekem szentelt lelkek is mellőznek*, nincs idejük arra, hogy Velem törődjenek. A rendelkezésre bocsátott időből mindenre, csak Énrám nem fordítottok.” (III/194).

Itt van a baj gyökere.

„Ó, ti balgák! Minden perc elmúlik, (de) a Rám fordított idő, mely végtelen értékű, nem vész el soha, hanem egybeolvad az örökkévalósággal.” (III/194).

Mi mindent fogunk itt hagyni halálunkkor, amit nélkülözhetetlennek tartotunk, az örökösök pedig marakodnak rajta. Szomorú látványok ezek. Jézus pedig maradandó gyümölcsök érlelésére hívott minket – a Szeretetláng Lelki Naplóban is: „*Igen, az Istenre fordított idő az, amelyről könnyű lesz számot adni*. Miért nem tesztek mindent Értem? Hisz ez olyan egyszerű. Nem kell hozzá semmi egyéb, csak tiszta lélek. *A lelki tisztaság már istenivé tesz benneteket*. Aki eszi az Én Testemet és issza az Én Véremet, az Énbennem van és Én őbenne. Merüljetek el ezen szavaimban! Ha az Isten van bennetek, hogyan istenülnétek meg ti is?” (I./194).

„Bárcsak sokan lennétek! Te, kis barátnőm, de boldogan tekintek rád, s szomjazom minden szavad, mely a lelkek utáni vágyamat csillapítja! Lelkedbe mélyen bevéstem tanításomat, a lelkek utáni szomjúságomat. Amikor a kereszten függtem, felkiáltottam hangos szóval, hogy szomjúhozom. Ezt kiáltom most is felétek, különösen a Nekem szentelt lelkek felé.” (III/180).

Amit Jézus Erzsébet asszonytól elvár, minden más- és más állapotú ember számára érthetővé teszi az állapotbeli tisztaságot a lelkek megmentéséért: „Ne okozz bánatot Nekem, és ne vedd rossz néven, hogy megfeddlek! Tudod, azt szeretem, ha isteni szavaim állandóan készenlétben találhatnak. Még egy perc is sok Nekem, amit máshol időzöl. Én segítek neked, hogy állandóan csak Én, és senki más ne töltse be gondolataidat. Ne legyen egyetlen teremtmény sem, akit közénk engednél ékelődni.” (III/194).

„Kármelita kisleányom, imádkozd el a teljes rózsafüzért, és vegyél részt egy erre a szándékra felajánlott szentmisén. Így az erőtlenséged miatti lemaradást behozhatod, s a szenvedő papi lélek Isten színe elé jut.”

„Hányszor hallom lelketekből felsóhajtani ezt a szót: Én Megváltóm! De sajnós, ez csak megszokás. Ó, hogy fáj Szívemnek ez az érzés nélküli fohász, mely csak elmélázó közömbösségből ered! Ne így szeressetek Engem! Különösen

kérem ezt a Nekem szentelt lelkektől. Feszítsétek meg magatokat az áldozatos és önmegtágadó élet által! Mert nem mindegy az Nekem, hogy a kapott váltókat hogyan rendezitek. Én, a Megváltó, Vérem árán nagy kegyelmi bőséget bocsáttam rendelkezésetekre. Ez az érték nem más, mint isteni Szent Vérem.” (III/151). Az Erzsébet asszonyt elfogadó papok, egyháziak tudtak akár titokban is összefogni komoly ügyekben, komoly áldozatokkal, imára, engesztelésre, szentségimádásra összegyűlő kis- és nagy csoportokban, szervezésben, anyagi áldozatokban. A vidéki papságot rendszeresen látogatta titkárával. Ezek az alkalmak sok örömet, de sok elutasítást is jelentettek, de nem fáradt bele. Válaszai előtt mindig fohászzkodott, hogy ne az ösztönösség érvényesüljön. Mint majd lejjebb látjuk, ezek a helytállások, tanúságtételek a háttérben hordozni tudó barátok életét, imáit is feltételezik, valamint pedagógiai érzéket a kapcsolatok építésében.

3.4.3. Figyelmeztetés

Ez jelen helyzetben is hasonló hozzáállást, a feladatokban összekapcsolódást kíván tőlünk, melyet az Úr a Szeretetláng Lelki Naplóban is megfogalmaz:

„Tudod, a világ nagy vétké az Én sugallataim elhanyagolása, amely miatt a világ oly sötétségben jár, és a Nekem szentelt lelkek lanyhasága. *Ők segítségemre tudnának lenni ebben, de még ők sem tartják szem előtt ezt a nagy veszéllyel járó lanyhaságot.* Megkérlek, légy oly jó, és közdöl lelkiatyáddal Szívem óhaját. Hogy Ő s ők, kik a lelkek vezetésével foglalkoznak, kövessék fokozottabban sugallataimat. S vezessék rá a lelkeket ennek fontosságára, mely nélkül nem lehet lelkiéletet élni, bármilyen nagy az ő törekvésük. *Szent sugallataim elhanyagolása mind az ő, mind a rájuk bízott lelkek elsorvadását idézi elő.*” (III/137).

Tehát az áldozatos, önmegtágadó élet olyan hétköznapi találkozások gyümölcset adja, ami a papokra bízott lelkek számára Jézus sugallatainak felismerését és továbbvezetését jelenti. Vagyis az élő közösséget vertikálisan és horizontálisan, hierarchikusan és közösség építésben.

Az élet produkál találkozásokat rossz példákkal, botrányokkal is. Kell, hogy legyen valaki, akivel ezt meg lehet osztani (nem pletyka, hanem szupervizor szinten). Kapcsolatainkat Jézus új szintre hívja: „Az Isten országa nem eszem-iszom, hanem igazságosság, béke és öröm a Szentlélekben. Aki így szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt és rokonszenves az embereknek. Ezért arra törekedjünk, ami a békességre és kölcsönös épülésünkre szolgál.” (Róm 14,17-19).

3.4.6. Papok feladata, szerveződése.

Hogyan, milyen formában lehet bekapcsolódni a gyakorlati szolgálatba?

A Szeretláng Lelki Napló erre is megadja a választ: „Kérd meg fiaimat, hogy küldjék a lelkeket Édesanyánkhoz, és egyetlen beszédet el ne mondjanak Édesanyám különös tiszteletének említése nélkül.” (I/41).

Ez a mi hivatásunkat is tudatosítja: Mária közbenjárásával lesz igazán hatékonyvá a lelkekben minden felismerés, ami életüket megváltoztatja. A hatékonyság tehát Mária kezében van. Ennek tudatosítása a papság részéről Mária említése az előadásokban, lelkigyakorlatokban, homíliákban, hogy mindenki felismerje: ő is Mária gyermeke.

A Magyarok Nagyasszonya Országá vagyunk, ezt ragyogtassák a papok szüntelenül a lelkek felé. Tartsuk ébren a Magyarok Nagyasszonya óhaját.

A Szűzanya kegyelmeit a szentségek és egyházi szolgálatok hivatottak megjeleníteni; terjeszteni pedig a papok kaptak rá elhívást. Szolgálatuk felülemelkedik a hétköznapi komfort megteremtésén. Ez a kegyelemmel együttműködő életvitelt kíván. Ezért kell annyit imádkozni értük. A hivatások indulásánál különös kegyelmeket ad a Szeretláng!

De a már felszentelt papokért is imádkozni kell: „Mert nemcsak a még el nem indult hivatásokat ajánlom különös figyelmedbe, hanem még inkább a már elindult papi hivatásokért hozz sok áldozatot.” (III/159).

Fogadjuk ezt el a Szűzanyától. Mennyire fontosak a betegek, az ágyba kényszerülők felajánlásai, szenvedésük odaadása Krisztus szenvedése mellé. Nemcsak Pio atya stigmái jártak közben a kegyelmekért, hanem a mi sebeink is.

A Lelki Naplóban olvassuk Jézus sürgető kérését, mely szavai szerint minden papi lélekhez szól: „»*Mondd el lelkiatyádnak!*« Szívemet nyomban remegés töltötte el, majd harsogó hangon beszélt az Úr Jézus: »A nehéz idők elérése előtt készüljetek fel újra erős elhatározással arra a hivatásra, amelyre meghívtalak. *Ne unott, közömbös tétlenségben éljetek!*«” (III/159).

Ha Jézus olyan példabeszédet mondott az irgalomról, ahol sem a pap, sem a levita nem segített, csak egy samaritánus, és ez felháborította a jelen lévőket, (de csak azért, hogy megmentse őket az Újszövetség szintű „ki az én felebarátom” szolgálatra), akkor mi is fogadjuk el Jézus e kemény szavait a lelkek megmentéséért, és szolgálatunk megjavításáért. Mindannyian ismerjük a 7 főbünt. Jézus segít az önvizsgálatban. „Harsogó hangon” – mint a templom megtisztításakor, vagy épp a templom szenteléskor: Én vagyok az Élő Víz.

„»Mert a sátán oly mértékben lesz világtalanná, amilyen mértékben ti munkálkodtok ellene.« Itt a Szűzanya azt is mondta, hogy nemcsak a papságot fogja terhelni a tétlenségért a felelősség, hanem mindazokat is, akik kényelemből nem álltak be a sátán megvakításába.” (III/130).

Nagyon kemény szavak ezek, és komoly lelkiismeretvizsgálatra indítanak. Valljuk be, mennyi tevékenységünk gyümölcstelen. Nem a Szeretetlenről kell bebizonyítani, hogy téves – és tehetek mindent úgy, ahogy eddig. Hanem nekem kell megváltoznom. Első lépésként elég lenne, ha csak a tízparancsolatot nagyvonalakban venném végig! Panaszkodik az Úr a lélektelen imavégzésről (breviárium elvégzési módjai idő híján), egyes helyeken penészes ostyával én is találkoztam már, vagy minden patyolat tiszta, *de nem minden tiszta*. Konkretilizáljam? Bírni fogja a nyomdafesték, vagy a felszabaduló indulat? Az összefonódó érdekek, amik nem Isten Országá kivánalmi szerintiek? Vagy a cölibátus megvizsgálása az első szeretet fényében? Az elhagyásokat és szomorú következményeit részletezhetném, de legyen ennyi elég, „*sapientia sat*”. Tehát dolgozik ott a sátán, ahol még nem vakult meg. Van tehát hol és mivel kezdeni a megújulást! Ha ezeken a pontokon megvakul a sátán, vagyis *a szeretet újra látja és teszi feladatait* – a Szűzanya segítségül hívásával lesz megújulás.

„Szeretetlenem kegyelmi kiáradását indítsátok már el! *Az összefogáshoz csodálatos erővel és kegyelmekkel árasztalak el benneteket* tömegesen és külön-külön, egyénenként is.” (III/130).

A különleges erő a Szűzanyának felajánlott engedelmességből fakad. Gyümölcst hoz, különösen azoknak, akik értik az idők sürgető szavát és felelősséget éreznek. A váratlanul eláradó vigasztalás semmihez sem fogható ajándék, aminél újra és újra el kell időzni hálával, csodálattal. Gyógyít!

Kit nem gondolkoztatnak el ezek a rendkívüli szavak? Az ima a jelenlétet változtatja meg, nem a reszketeg jövőt. A kegyelem *most akar átkarolni*, ezért *most kell elfogadni*: „A világegyház nagy veszélyben van, és ezen változtatni a ti földi erőtökkel nem tudtok! Már csak a Szentháromság segíthet a küzdő Egyházon, valamint a Szűzanya, az összes angyalok és szentek s az általatok kiszabadított lelkek együttes közbenjárása!” (IV/26).

A kegyelem rendje nem pusztán módszertani, szervezési, hierarchikus kérdés. Ha az lenne, gombnyomásra működne az Egyház. A lelki Napló családi, kegyelmi összefogásról beszél, aminek a mértéke több, mint amit magunktól kitalálhatnánk. Ezért segít ismételtén Jézus fentebbi szövege és alábbi felszólítása: „Lépjetek ki mértékeitekből! ... Ezt kell tennie mindenekelőtt a papságnak.”

„A Szűzanya közlése szó szerint: A papok, ha a hétfői böjtöt megtartják, minden szentmiséjükben, amit azon a héten bemutatnak, az átváltoztatás pillanatában tömegesen szabadítják ki a lelkeket a tisztítóhelyről!” (IV/27).

Amióta személy szerint ezt teszem, többet hívnak beteghez, haldoklóhoz, új hivatások jelentkeznek, megrendítő gyónások mutatják a lelkek megtérését, keresztesletlenek jelentkeznek kapcsolatfelvételre – már ez megérné, hogy elfogadjuk a Szeretelángot, de nem számításból kell csatlakoznunk, hanem a szívünkkel.

„... te is örök menedéket biztosíts Nekem! Ugye, érzed te is, hogy mi ketten mennyire *együvé tartozunk*? A szereteted ne tartson pihenőt!” (I/15).

Bár ez a mondat Erzsébet asszonyhoz szól, de minket is ugyanilyen meghitt barátságra hív. A „*nem mondalak titeket szolgálknak... barátainknak nevezlek*” jézusi szeretete itt folytatódik tovább: „*együvé tartozunk*”. A szentségek kegyelmi szintje emberi megfelelőjét keresi és kínálja.

A Lelki Naplóban Jézus ezt kéri a hívektől: „Minden csütörtökön és pénteken kenyéren és vízen böjtölj, és ezt ajánld fel a tizenkét papi lélekért.” (I/23).

Mennyire megrendítő, hogy sokan imádkoznak értünk, akiről nem is tudunk. Ha valamely munkánk jó gyümölcsöt termett, nemcsak a mi fáradozásunknak köszönhető, hanem sokaknak. Ez a *Lumen Gentium* Egyházzól szóló zsinati konstitúció tanításának is megfelel, ahol ki-ki a saját hivatásával a maga feladatát is és a többiekét is szolgálja. A küzdő (földi), a szenvedő (tisztítóhelyen lévő) és a dicsőséges (vagyis a mennyei) Egyház összetartozik, mint élő közösség, minden tagjában. Ha a hívek nem tartanak pihenőt értünk hozott áldozataikkal, ez példamutató számunkra, papok számára is.

„Nekik is (a papoknak) ugyanezt kell tenni, amit tőled kértem: az engesztelést és kinszenvedésben való elmélyülést”. (I/24).

Úgy gondolom, II. János Pál pápa, ha nem imádkozza naponta a keresztutat sok elfoglaltsága mellett szívből, nem jutott volna eszébe – a világon először a történelemben –, hogy fölkeresse gyilkosát, Ali Agcát a börtönben 1981-ben. A megbocsátás meghívás az elvesztett emberi méltóságra, az újrakezdésre. Prófétainak tartom ezt a tettét, épp ennyi bűn között. Az engesztelés mutatja meg az utat, merre menjünk a szeretetünkkel, kiknek van rá szüksége, miket kell felvállalni érte. Erőt Jézus nélkül nem érzünk rá. Nem is tesszük meg. Jézus szenvedését kísérni személyes tisztelet, imádás, a szeretet újbóli fölfedezése. Szolgálat.

„Aki a hétfői napot megtartja szigorú böjttel, az minden alkalommal egy papi lelket szabadít ki a szenvedés helyéről. Tedd meg ezt, leánykám! /És úgy esde-

kelt felém./ Vállald ezt magadra tizenkét héten át, azért a tizenkét papi lélekért. (I/24).

„A világnak két arca van: az egyik jelenti mindazok összeesküvését, akik a fényt és a kegyelmet elutasítják, a másik az óriási emberi családot, amelyért az Atya elküldte a Fiát és a Fiú feláldozta magát.”(VI. Pál pápa 1966. november 16-i beszéde).

„»Úgy vártalak, milyen kedves vagy, hogy bejöttél!« Közben a pap becsukta az oltárszekrényt, és mély hódolattal háromszor is meghajolt. Erről felismertem, hogy görögkatolikus pap volt.” (III/152). Ez a bejegyzés a Lelki Naplóban jelzi, hogy a 12 nemcsak 12-ig tart, nemcsak kármelita, hanem más rendi is, nemcsak római, hanem görögkatolikus is, de lehet, hogy mások is befogadják majd a Szeretelángot, s a kegyelmek megvilágosító fénye még sok áldást hozhat olyanok életében is, akikre nem is gondolunk.

3.5. A HARMADIK 12 SZEMÉLY

A harmadik 12 személy a hívek jelölése, akik pedagógiai bölcsességgel, szolgálattal együttműködnek a Szereteláng művében, hivatás jellegű felelősséggel és küldetéssel. Az alábbiakban majd részletezve láthatjuk feladataikat.

3.5.1. A Szereteláng Mozgalom ma, a különböző hivatások szintjén

Országunk jelen helyzete ott tart, mint hajdan, amikor Szent István a Szűzanyának ajánlotta országunkat. Válságossá vált hazánk helyzete Szent István halála után. Évtizedek uralkodói tértek el a szentistváni hittől és egyben a hatalom hit-től áthatott gyakorlatától, mígnem jött Szent László, aki felfogta, mit jelent Szent István megkeresztelkedése. Mit jelent Szent Imre szüzessége. Nem is a vérszerinti uralkodás folytatása az országunk titka, hanem a Nagyboldogasszony vezetése szerinti Istenre figyelés. Nem gondolkodtat el minket, hogy ez valójában isteni ajándék? Nem tűnik fel nekünk, hogy a Szűzanya felelős vezetése jelenik meg újra népünknek a Szereteláng kinyilatkoztatása által, Aki mindenkit hív? Ez nem származhat mástól, mint a Gondviseléstől! Az ezer éves elkötelezettség ajándéka újul meg számunkra. Új feladatunk, hivatásunk van.

3.5.2. Hogyan működik mindez? Aki kedvet érez, hogyan csatlakozhat?

Az ország helyzete most nem fegyverbe, *hanem a rózsafüzér imájára szólít*. Azokat, akik még sosem végeztek, vagy már abbahagyták. Nem 1-2 évről van szó, érdekből, s ha majd már javul a helyzetünk, abba lehet hagyni. A rózsafüzér az Istent hordozó életformára vezet vissza minket, ahogyan a Szűzanya életéből vett történetek (a rózsafüzér titkai) Mária egész életét kitöltik Jézussal. A mi életünk átadását is kéri az Isten, hogy velünk, bennünk élhessen. A teremtéskor ilyen egységben gondolta Isten a velünk együttélést, amitől elszakadtunk, s így életünk, történelmünk rossz gyümölcsöket termelt a bűnökben. Nincs kétfelé sántikálás tovább. Ragadja meg mindenki a rózsafüzért és könyörögjön bocsánatért. Önmagunk megtéréseért és egymásért.

3.5.3. Kiket várunk, milyen feladatokra?

Regionális szerveződés? Országos supercsoport?

Az előttünk álló feladat rétegzettebb, minthogy felvázolhatánk egy hithirdetői programot, s már indulhatunk is. Meríthetünk az eddigi tapasztalatokból, melyek sokat segítenek. Meg is kell osztanunk egymással ezeket. Gyakorlatiasság, tapasztalatszerzés, a megélt testvéri együttlést felfrissítő hatása is szükséges, és mivel egyre újabb nehézségek támadnak, új utak felismerése, új lelki hozzáállás is szükséges!

3.5.4. A kisközösségek szerepe – Életről vett példa

Vidéken nőttek fel, piarista diákként. Nagy hálával tartozom tanárainknak, akik szigorú, következetes elvárásaik mellett szerető atyai segítséget nyújtottak nekünk. A hittan azonban lehet, hogy megmaradt volna az információ és a kötelezettség szintjén, ha nem éltem volna meg otthon, egy kis közösségben, saját kortársaim között izgalmasan kutatni Isten létezését, lelkesen a világnézet kérdéseire választ találni, s ha a közben adódó emberi hibáimat megértő, kedves földelejárásához nem talállok szerető emberekre.

Ilyen volt egy domonkos nővér – ezt később tudtam csak meg róla –, addig csak annyit tudtam, hogy könyvelő, de sokat imádkozik, olvas, járja a diákok

családjait, sokan keresik fel beszélgetésre. Valóban, évente a keresztek anyakönyve alapján kereste fel a hitükben lanyhuló, vagy elvesző családokat.

A keresztelekor ugyan mindenki lelkesen vállalja a hitről gondoskodás feladatait, de ez az évek során elhalványodik. (Hányszor fordul elő, hogy az elmaradt egyházadóval kezdett hivatali fogadás, a gondokat hordozó személyek iránti érdeklődés vagy megértés hiánya, vagy egyszerűen a hivatalnoki rossz gyermekkori háttér, nevelatlenség, vagy durvaság riasztja vissza az érdeklődni induló félénk szülőket a plébánia életétől). Ilyenkor különösen kell valaki, aki elsimítja az ebből adódó, életre szóló sértődéseket. Szóval ő mindezt kedves nővérként szeretettel végezte. Naponta akár 3-4 családot is fölkeresett.

Nagyon jó érzéssel talált rá a beszélgetések közben azokra az emberi szenvedésekre, hiányosságokra, amik egy hitét nem gyakorló ember életében megválaszolatlanok maradnak. Ezekben a határélményekben szükségük van arra, hogy megtalálják életük értelmét, célját, értékeket hordozó eszközeit. Így találunk vissza az Alkotóra, akiben az életük ajándék, s ha megtalálják a békét, egymást is észreveszik, áldozatokat is hajlandók hozni.

Felnőtt emberekben született meg így a vágy a keresztelezés, vagy az elmaradt szentségek pótlása iránt, amit nem tud pótolni sem a társadalom, sem a pénz, sem a karrier... Ők a nővér tanításai nyomán kisközösségekbe szerveződtek és magukra találtak. Imádkozni tanultak, és különös békét, örömet, újdonságot fedeztek fel, ami korábban ismeretlen volt számukra.

A gyerekek mellé fiatalokat osztott be, akik váltogatva a találkozások helyeit, házaknál tanítottak. A gyerekeknek nagy tekintélyt jelentett, hogy egy közéjük tartozó, de mégis 4-5 évvel idősebb fiatal még hisz Istenben, foglalkozik velük, sokat tud, segít nekik. S a fiatalok is új frissességgel éltek meg hitüket épp az átadás alkalmában, ami Isten ajándéka... Ez a csoportélet mentett meg engem is a hittanórák pusztán információnak tekintett szintjétől, a vidéki hiányosságok, küzdelmek miatt a felsőbbrendűségi érzés tudatától, ami sok eminens diákot kívülállóvá tett otthoni környezetétől, a vidéki kis közösségektől, az emberi közvetlenség normális formáitól.

Ma is látható ez a jelenség a szentmise után szóváltás nélkül szétszaladó embereken, s ez oly magányossá teszi őket. A szentségekhez járulás belső lelki, szellemi életet kíván, ami egyedül maradván megrekedhet. A csoportfoglalkozások nyomán sok hivatás is indult. Épp a kiscsoportok személyes kapcsolatainak gyakorlata miatt egymás szolgálata nem tűnt távolinak, emberfelettinek, mert megéltük. Ez bizonyos felelős ismeret, közösségben megélt szemléletmód, egymásra

figyelő gyakorlati életvitel volt. Tehát az elkötelezettek szolgálata szívtől-szívig terjedően meghozza gyümölcseit.

De a fentebb említett örömteli tapasztalatok ellenére (elemzések alapján kell mondanom), újabban ez a nővéri kedvesség, okos beszéd sem éri el olykor azokat, akiket korábban még igen. Nem hallanak, nem értenek. Ennek két okát látom. Az egyik a bűnök kártétele, a másik a saját kézbe vett újdonságok, a pótvallás szintjén. Nagyszerű elemzést ad ebben XVI. Benedek pápa *Spe Salvi* enciklikájának 17-26. pontja. Érdemes elolvasni, közösségben elemezni, itt hely híján eltekintünk a részletezésétől.

Másrészt a *Guru or Jesus* című film tisztázza 20 évi hallgatás után egy szerzetes 4 éves indiai tapasztalatait, amit a Beatles zenekar guruja adott át neki. Értekesek a *Chemin Neuf* közösség 30-35 perces nagyszerű filmjei, amelyek letölthetők magyar nyelv választásával a netforgod.tv oldalról.

Az elmúlt 200 év során tucat számra születtek új fogalmak, amelyekkel a hit pusztításának állomásait jelölhetjük. Így pl. a felvilágosodás, a racionalizmus, a modernizmus, a szekularizáció, ateizmus, liberalizmus, a kommunizmus, a faszizmus, a szocializmus, vagy korunkban a New Age, mely köré összetett, ugyanakkor nem egységes, ezért kusza vallási ideológia is társul. Jótékony sugárzások, pozitív energiák; gyakran halljuk, olykor keresztényektől is. De hát baj, ha az ember pozitívan áll az élethez, és hiszi, hogy vannak kozmikus erők, amelyek a boldogság felé segítik? Szigorúan racionális szempontból nézve a világegyetem élettelen bolygókból, szilárd anyagból és gázokból áll, amelyek nem képesek szeretni, semmiféle értelemben. Ha valaki azzal állna a pszichiáter elé, hogy a Szaturnusz és a Merkúr szeretetüzeneteket küldtek neki és nyereségessé tették a vállalkozását, alighanem recepttel küldenék haza, és jó okkal. Ma mégis sokan kozmikus erőknek tulajdonítják, ha sorsuk kedvezően alakul. Mi van emögött? A lelkünkbe vésődött ősi tudás, hogy gondunkat viseli valaki, aki hatalmasabb nálunk. Ám az ateizmus és a New Age oly sikeresen eltávolította Istent a képből, hogy a legtöbb ember számára nem maradt más, mint a pozitív kozmikus energiák tudományosan értelmezhetetlen fogalma.

A szeretetet sugárzó világmindenség gondolata ártatlannak tűnik, de tévútra visz. A következő logikus lépés ugyanis az, hogy az ember bolygók, kövek, kristályok vagy természeti képződmények; hegyek, vizek, földrajzi helyek bűvös kisugárzásában kezd hinni. Vagyis úgy véli, ezek a tárgyak önmagukban, önmaguktól titokzatos erővel bírnak, amit sugárzások vagy rezgések útján közölnek. Panteisztikusabb változatban: minden anyagot isteni energia itat át, és ha

ezt az energiát különféle technikák segítségével a saját céljaink szolgálatába tudjuk állítani, kezünkbe vehetjük sorsunk irányítását. Lényegét tekintve egyik fel fogás sem más, mint a pogány kultúrák sokistenhite, amely szinte minden anyagi létezőhöz hozzárendeli egy istenség hatalmát.

Végző soron két lehetőségünk van: vagy hisszük, hogy létezik egy végtelenül hatalmas és intelligens Személy: Isten, aki ismer és személyesen szeret minket, vagy nem hisszük.

Kortársaink közül azért fordulnak oly sokan a személytelen energiaistenségek felé, mert nem tapasztalták meg az igazi, személyes, gyengéd apai szeretetet, és nem tudnak bízni másokban.

Ráadásul a Biblia Istene szigorral szeret. Törvényeket szabott, ezért erkölcsi magatartásunk következményekkel jár. A mai ember viszont olyan istent akar, aki nem szidja meg, bármit tesz is. A saját célok szolgálatába állítható energiaisten vonzóbbnak tűnik. S itt bukik meg a szeretetet sugárzó világmindenség elmélete. Jézus Krisztus, az emberré lett személyes Isten végtelenül irgalmas: helyettünk bűnhődött mindazért, amit az isteni törvények megszegésével elkövettünk.

A világegyetem törvényei viszont könyörtelenek. Nem dacolhatunk a gravitációval, nem károsíthatjuk az egészségünket, nem szennyezhetjük a környezetet büntetlenül. Az univerzum kíméletlenül szigorú. Nincs második esély, nincs kegyelem. Mint mondani szokták: Isten mindig megbocsát, az ember néha, a természet soha. Gondoljunk erre, amikor legközelebb pozitív kozmikus erőkről beszél valaki! És figyeljük, milyen végtelenül gyengéd, személyes szeretettel alakítja sorsunkat a gondviselő Isten nap mint nap, évről évre!

„Tudjuk, hogy bálvány nincs a világon, Isten meg csak egy van. Igaz, beszélnek istenekről, az égen és földön, mivel sok istenük és uruk van, nekünk mégis egy az Istenünk: az Atya, akitől minden származik, s akiért mi is vagyunk, egy az Urunk, Jézus Krisztus, aki által minden van, s mi magunk is általa vagyunk (1Kor 8,4-6).

3.5.5. A gondok gyökere mélyebben van, mint gondolnánk

Megdöböntő volt hallani Papp Lajos szívsebész professzortól, hogy génjeink felmenőink élete minden eseményét rögzítik és hordozzák.

Ez sajnos azt is jelenti, hogy nem csak betegségeink nyomait, sebhelyeit, vagy épp a hozzájuk fűződő rezisztenciát, avagy épp terheltség jeleit hordozzuk,

hanem pl. az abortusz következményeit több síkon is. Egyrészt így jelentkezhet a terméketlenség, vetélés, koraszülés. Mindenkit tönkretesz, nemcsak azokat, akik lelkiismeretük szerint bűnnek tartják. Egy jogi intézkedés, a parlamenti megszavazás még nem teszi erkölcsileg megengedetté az életellenes döntéseket, és az abortusz következményeit mindenki viseli, az is, aki nem tartja erkölcsstelennek. De menjünk tovább: A génekben az abortusz által – amit az anya attól kezdve hordoz – minden további gyermeke megkapja génjeibe az elutasítottság, szorongás, az életnek ellentmondás sebzettségét. Sok ilyen szenvedővel találkoztam már. A lelki zavarokat a pszichológia ki tudja mutatni, de a megbocsátást, az élet újratervzését csak Isten megbocsátó irgalma tudja rendezni.

Csodálkozunk a közhangulaton? Az egymást vádlók kimeríthetetlen listáin? Követeléseik soha nem oldják meg magukban az okozott lelki sebeket, miközben magukról sem tudják sérüléseik okait.

Miért nem járnak templomba? Mert sérültek. Sérülésük az elutasítás, a közöny, vagy a félelem. Pedig senkinek nem hiányzik annyira a szeretetet, a megbocsátás, a tisztaság, mint épp nekik. „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek!” (Lk 23,34).

Ehhez már a jó hitoktató, vagy a kiváló pedagógiai módszerek sem elegek. „Süket fülekre” találnak. Ezen pedig csak rendkívüli kegyelem, *az egészen tiszta Szűzanya segíthet*, akit leesdenek az imáink és megvakítják a sátánt. Bekötözi sebeinket/sebeiket. A lelki gyógyulásért imádkozás után hányan mondják: „mázas terhektől szabadultam meg”, „idáig nem is tudtam, hogy mik voltak a nehézségeim”! „Én még újra lehetek boldog!”

A hitoktatás eddigi eszközei olykor már kevesek a feltornyosult lelki károk orvoslására. Isteni kegyelem kell. A Szeretetláng kegyelmei ezt kínálják. Miért nem használjuk?!

Teljesen normális azt éreznünk – ha valaki nem tud aludni –, hogy valóban nagyra nőttek a gondok. Ám sok esetben nem altató kellene. A gyógyszerrel a lelkiismeret szorongása nem múlik el, világnézeti keresés tablettákkal nem helyettesíthető, a beteg nem talál „gyógyulást”, értelmes választ. A mások gondjaiba beleérezők virrasztása azonban sok lelki megújulást indít el ismerősök vagy akár ismeretlenek számára. Az ember legalapvetőbb vágyai automatikusan nem érhetnek célhoz. Az éjszakai felébredésekkor vagy a tudatosan vállalt virrasztáskor elimádkozott rózsafüzér, keresztút-elmélkedés a tapasztalatok szerint elvezet az igazsághoz, a jelenvaló Atyához. (Ha „belealszunk” is, a többit az angyalok elvégzik.) Ilyenkor lelkeket kérhetünk Istentől, akikkel terheik cipelésékor talál-

koztunk, vagy majd napközben fogunk találkozni, hogy megtaláljuk azt a szót, mondatot, ami nekik fontos lesz, és ami a lelkükbe „bevilágít”– *Szereteláanggal*.

Folytatva a kezdő gondolatot, még tovább mehetünk a következtetésben: egész életre szóló lelki traumákat von maga után a bűn, nemcsak az elszenvedőben, hanem a családtagokban is. Sőt, ezek a bűnök a gonosz lelkeket is aktivizálják a bűnben szenvedő egyénben és környezetében. Sátáni erőket hívnak közénk. Csodálkozunk ezért, ha nem értjük egymás szavát?

Mint a bábeli torony építői, *Bábellé lettünk*, kimondottan a bűneink következtében. Így válik érthetővé, miért lesz érzéketlenné az ember a vasárnapi szentmisék nélkül, miért fárad el szentgyónások híján, az Oltáriszentség gyakori vétele elmulasztása miatt... Már azt sem látjuk, hogy ezekre igazán szükségünk lenne. Mivel az emberi szó már nem jut el a szívekig, szükség van a sátánt tipró Asszony felhívására: „Ne adjatok teret a sátánnak! Az Én Szeretelálgom megvakítja a sátánt.” (III/203).

„Minél több lesz az áldozatos és imában virrasztó lélek, annál nagyobb lesz Szeretelálgom ereje a földön. Tehát sorakozzatok fel szorosán egymás mellé, mert *az áldozat és ima erejében megtörik a pokoli gyűlölettől izzó láng*. A gonoszok mindinkább vissza fognak szorulni, gyűlölettől izzó lángjuk kialszik, és Szeretelálgom fénye fogja betölteni a föld minden részét.” (III/204).

3.5.6. Elkötelezett világiak

A szeretetláng terjedése az elején sem ment gondok nélkül, de Erzsébet asszony biztatást kapott: „Mérhetetlen nagy, szívszaggató zokogást hallottam, de nem egy-két pillanatig, hanem negyed órát. Elfulladt a (Szűzanya) hangja a zokogástól a lelkek elvesztése miatt. Az Ő anyai fájdmát annyira belém árasztotta, hogy lelkembe hasított. Fájdmának átvétele közben én panaszkodtam: »Édesanyám! Érts meg, mi gúzsba vagyunk kötve, mi nem tudunk semmi olyat tenni, hogy (Szeretelálgodat) úgy terjesszük, ahogy azt Te kívánod. Mi is úgy szeretnénk, de nekünk nem áll semmi a rendelkezésünkre, amivel megvalósíthatnánk nagymértékben azt, amit Te kérsz. S az a kicsi, amit meg tudunk valósítani, az nem terjed eléggé, futótűzként, hanem csigalassúsággal. Amit 1980. augusztus 15-én közöltél, akármilyen nagymértékben is terjed, nem oly nagymértékben került ki a világba, ahogy azt, Anyám, Te kéred tőlünk.« E beszélgetés után úgy éreztem, mintha a Szűzanya megkönnyebbült volna attól a zokogástól, melyet belém is

árasztott, és azt mondta: »Kislányom, én istenanyai jóságommal megáldalak mindnyájatokat, bölcsességgemmel felruházlak, neked pedig közvetlen átadom ezt... Lépj ki mértékeidből! ... Én, felvértezlek az én istenanyai erőmmel, amit azért teszek, hogy legyen erőd továbbadni. Légy nyugodt, én minden olyan személyt hozzád fogok terelni, irányítani, akire csak szükséged lesz.« Erre én is megerősödve, megnyugodva felkészültem a nagy lélekmentő munkára, mert valóban úgy is lett, ahogy a Szűzanya mondta: néhány nap múlva valóban megindult a lehető legjobban.» (IV/29).

3.6. A SZERETETLÁNG ÜZENETE: MIT KELL TENNÜNK?

Begyik Tibor írja: „Mit kell tehát tennünk? – Össze kell fognunk, és ez csakis a papság, a szeretetesség és a hívek közös küzdelmeként képzelhető el! A Szeretetláng egyébként is az »egész emberiséget« kívánja megérinteni kegyelmi hatásával, az összefogás pedig a Krisztus által szentségekkel felvértezett Egyházra hárul!”

Erzsébet asszony ezt írja a Lelki Naplóban: „A Szent Szűz, azon kérdésre, hogy mi a Szeretetláng, így felelt: »*Szívem Szeretetlángja, maga Jézus Krisztus!*«” (I/107). A Szeretetláng lelkiségnek ez a „mozgósítás” a célja! Elsődlegesen lényeges a nyitott szív és a készséges akarat, az elszántság, a meghatározott program és a hozzáértő vezető. Azt a munkát, amit az ember az önmegszentelődésen túl mások (az emberiség) lelki üdvösségére fordít, más szóval, amikor áldozatot, imádságot vállal, hogy másoknak a hit ajándékát kikönyörögje, engesztelésnek nevezzük.

Az engesztelésben részt vállalók törekszenek életük átformálására, hogy majdan ők is elmondhassák Szent Pállal: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem” (Gal 2,20). A kitartás, az egymás erősítése szempontjából azonban fontos hetente legalább egyszer közös imára is összejönni. Hasznos ezt a napot engesztelő napnak kijelölni, amikor a böjt (kenyéren és vízen, vagy egyéb módon) és a közös imádság mellett az engesztelők szerető találkozására is sor kerül. Rendkívül lényeges, hogy az engesztelő ember lassan-lassan megtanuljon állandóan kapcsolatban lenni Istenével, s az ő állandó jelenlétében élni az életét, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk (ApCsel 17,28).

„Úgy készítsenek elő mindent, hogy (Szeretetlángom) futótűzként terjedjen.

És azok a lelkek, akiket kiszemeltem, mindent tegyenek meg a nagy felkészülésre.” (I/59).

3.6.1. Imacsoport szervezése

Először is a szentségimádásokkal az Oltáriszentség előtt kell összejönnünk. Ahol lehet, huszonnégy órás beosztással, ahol ez nem lehetséges, ott 2-3 ember özszejöveleivel, és családokban. Mindenesetre a kínálkozó lehetőségeket megragadva, néhány ember elegendő az induláshoz. Otthon lévő anyukák inkább délelőtt érnek rá 1-1 órára, mások késő este. Sokakban felmerül az igény! Odafigyeléssel sokra mehetünk.

Lourdes-ban, Fatimában és sok helyen rózsafüzér imát kér Mária. A papoknak most nagyon kell ezt szorgalmazniuk! Bízgatni a rózsafüzér társulatokat. Bevonnunk azokat, akik idáig egyáltalán nem imádkozták. Nincs más esélyünk a túlélésre. De nem egy kétségbeesett haszonelvűségből tesszük ezt, a magunk önző érdekéből. A Szereteláng Jézus személyes hordozására hív, az elmélkedő ima elvezet az új találkozásra Istennel és egymással.

A közösen szervezett zárandoklatok, buszos utak ne a turizmus szintjén mozogjanak. Egy országjáráson civilek ismertették útközben 1-1 templom szentjének életrajzát, ami a hitetlenekből kiváltotta az érdeklődést, sőt, a megtérést. Miért lenne a pap szegénylősebb, „józanabb” egy civilnél. Együttműködéssel, megosztva egymással az ötleteket, igényeket, s felhasználva a helyi adottságokat, sokat érhetünk el.

Az engesztelés ne ugyanaz a szöveg legyen állandóan. Legalább 4-5 téma változata szükséges. A szándékok, amik először minden család gondjaira terelik figyelmünket, kitágíthatóak országos szintre.

Kitartó munkálkodásunk révén mi is olyanok vagyunk, mint Erzsébet aszszony: „Délután tűzrakás közben gyufát gyújtottam. Az Úr Jézus ismét meglepett szavaival: »Látod, kedvesem, te is ilyen gyufaszál vagy az Én isteni kezeimben. Meggyúltál, mert Én akartam, és gyújtani fogod az egész világot, mint egyetlen szál gyufa, mert ezt az Isten akarja. Kicsiny eszköz vagy te éppúgy, mint kezeden a gyufaszál. Ne lepődj meg azon, hogy Én mondom, egyetlen szál gyufával lángra lobbantom milliók lelkében Anyám Szeretelángját, melyet a sátán tüze nem tud eloltani. Hiába készíti borzalmas gyűlölettől égő gonoszságait, egyetlen szál gyufa, melyet Anyám gyújt, meg fogja vakítani, és te vagy az, akit Anyám

erre eszközül használ.«” (IV/12).

„Leányom, azt kérem tőled, hogy csütörtökön és pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat. Az engesztelés módja a családokban történjék. Az egy órai idő, amit az engesztelésre fordítotok, legyen lelki olvasmánnyal kezdődő, áhítatos összeszedettséggel teljes ájtatosság, a szentolvasó vagy más módja az imádságnak. Az engesztelést ketten vagy hárman végezzétek. Ahol ketten vagy hárman összejöttök, ott az én Szent Fiam. Az Ő kérésére ötszöri keresztvetéssel kezdjétek meg, mely közben ajánljátok magatokat Szent Fiam Sebei által az Örök Atyának. Az engesztelő ájtatosságot így is fejezzétek be.” (I/38).

„Minden plébánián teljes lelkesedéssel és akarattal meg kell szervezni az imaközösségeket! Azért illesztettelek családot körébe, hogy lássák, hogyan kell és hogyan lehet egyszerre a családnak és Istennek élni, szolgálni.” (III/194).

A fenti mondatok elég konkrétak a tennivalók sokféleségében, amit persze mind nem lehet mindenkinek megvalósítania. Az Úr nem a kapkodó túlzásúfolásra hív, hanem eltölt és megáld. Legyünk tehát kreatívak, ez sokféle módon lehetséges, ahogyan az élet élénk hozza.

Ismerkedés, kapcsolatok kiépítése: „Szentmise után szemmel tartottam a gyermekeket. Mikor kimentek, utánuk siettem, hogy nevüket és címüket megtudjam.”

Imánk meghallgatásra találak: „Kislányom, erre a két kisgyermekre rálehelem Szeretelángom kegyelmét. Vágyódásod ajándéka ez. Tartsd szem előtt a két kisgyermeket, különösen sokat imádkozz értük! Szeretelángom különös kegyeltjei ők mostantól fogva. Segítsd őket anyagilag is.” (II/40).

Első lelki gyakorlataimra én is mások pénzéből jutottam el. Nem tudok eléggé hálás lenni sem a bátorító szavakért, amikkel akkor bízattak, s a konkrét anyagi támogatásért, hogy eljussak, mert erre akkori gondolkodásunk szerint nem is áldoztunk volna.

Imaalkalmakat találni, szándékokat összeállítani: egyházközségenként, imacsoportokban. Továbbadására – szomszéd plébániára is elmenni. Ahogy a megfontolt, végig gondolt szeretet kívánja. Egyéni elfoglaltságokat is elhagyni tudni egy segítség nyújtásáért: „...munkáját abba hagyva intett, hogy menjünk utána.” (II/40). Egy szerzetes nővéréről van szó, aki a váratlanul érkező Erzsébet asszonyt kedvesen fogadja, eligazítja, s még el is kíséri.

Ilyen apró dolgokban a jövő rejtőzik!

3.6.2. A kiáradás

„A hosszú beszélgetés után rövid szünet, és a csendességben a Szent Szűz úgy hallatta szavait lelkemben, hogy az Úr Jézus utolsó szavát az Övébe kapcsolva folytatta: »Kislányom, a korán kelők között vagy te is, kire Szeretelángomat lelked éjének homályában ráragyogtattam, és enyhe, simogató melegséggel új erőt adtam lelkednek. Sok ilyen szunnyadó lélek van, és ezekre is mindre rávetem anyai Szívem éltető sugarát, kiárasztom Szeretelángom kegyelmi hatását.«” (II/100).

Jézus és a Szűzanya bemutatkozásával kezdtük könyvünket, ahogyan megszólítják Erzsébet asszonyt kicsi otthonában, ahol Jézus jelenléte új tartalmat ad a helyiségnek. A szegénység elviselése gazdaggá válik az Úrban, de nemcsak a rendkívüli találkozások idejére, hanem a hétköznapiakban is, állandóan megmaradó hitben és imádkozó lelkületben. („Maradjatok meg szeretetemben... akkor én is bennetek maradok” – *Jn 15,4*).

Ez otthon is, főzés közben is, az utcán is bárhová elkíséri, a templom elhagyása után is vele marad az Úr. És most bennünket is hív: „*Sok ilyen szunnyadó lélek van, és ezekre is mindre rávetem anyai Szívem éltető sugarát, kiárasztom Szeretelángom kegyelmi hatását.*” Meghívtak vagyunk tehát: „*enyhe, simogató melegséggel új erőt adtam*”. Nem rendkívüli dolgokra vágyunk, hogy azok velünk is megtörténjenek, hanem a keresztségünk által bennünk szunnyadó kegyelmeket éleszti fel.

3.6.3. A sátán megvakítása

„Tudod, olyan a Föld most, mint vihar előtt a természet, és olyan, mint a tűzhányó, amely ha kirobban, pokoli füstjével, visszahulló lávájával fojtogat, öl, vakít, rengésével romba dönt maga körül mindent. Ez most a Föld borzalmas helyzete.” (II/100).

A napi események láttán sajnos már egyáltalán nem túlzás ez a jellemzés... „Forr a gyűlölet krátere, gyilkos, kénes hamuja szürkévé, színtelenné akarja tenni a mennyei Atya által Isten képére és hasonlatosságára teremtett lelkeket.” (II/100).

Csak személy akarhat szürkévé tenni, homogénné, ahol nincs külön-külön arc, nincs emberi egyéniség, Isten képére teremtett lelkek, kegyelmek, adottságok, nemzeti-, és egymást gazdagító kultúrák, csak egyszínű hamu. Ez az akarat

és a mögötte lévő gyűlölet a sátáné. A szeretet az ő helyébe akarja visszahozni az embereknek kínált kincset. Ezért mondja Mária a Szeretetláng Lelki Naplóban: „Én, a hajnal szép sugara megvakítom a sátánt, (megszabadítom e) gyűlölettől elhomályosuló, kénes, bűzös lávájától megfertőzött világot, melyben a lelkek életető levegője fojtó és halált okozó lett. Egyetlen haldokló sem kárhozhat el!” (II/100).

Az elszürkülő ember már nem gondol sem a maga kárhozatára (kételkedik benne, vagy tagadja), pláne nem mások elkárhozására. Bezárkózik. Fél, gyűlöl, menekül, öngyilkosságon töpreng, nem házasodik, legfeljebb elhasznál valakit – ez a szürkeség nem nekünk való. Nem érezzük benne jól magunkat. Hosszú távon végképp nem! Van nekünk földünk, ahol lakhatunk és jó lehet nekünk: „Már kezd Szeretetlángom gyűjtani – mondja biztatóan a Szent Szűz. – Tudod, kislányom, a választott lelkeknek meg kell küzdeniük sugara által a sötétség fejedelmével”. (II/100).

Nem nézhetjük ölbe tett kezekkel a gonoszság térnyerését. Nem a vezetőket kell okolnunk. Mária, a *Hajnal szép sugara* megtisztelően szólít felelősségeink felvállalásaira. Állj fel meggémberedett tagjaiddal!

„Borzalmas zivatar ez! Nem, inkább orkán, mely pusztít, s még a választottak hitét és bizalmát is el akarja pusztítani. De a most készülő rettenetes viharban érezni fogják Szeretetlángom fel-felvillanó és eget-földet bevilágító fényességét, melyet a lelkek sötét éjébe kegyelmi hatásának kiáradása által nyújtok.” (II/100).

Ebben nem elhagyni kell magunkat, hanem figyelni a kiáradásra.

„Ugye, tudod, mit mondtam? Szeretetlángom szállást keres Heródes üldözése előtt. Tudod, kik az üldözők? A gyávák, akik féltik kényelmüket, s az óvatosság, a restség és okoskodás jelmezébe öltözve Szeretetlángom kioltására törnek, úgy, mint a gyermek Jézus ártatlan kis testére. Ahogy (akkor) a Mennyei Atya gondot viselt (Rá), úgy fog most is gondot viselni Szeretetlángomra.” (II/100).

A Heródesek azt gondolják, hogy Jézus ugyanolyan uralommal, eszközökkel, célokkal, kényelemmel akar élni, mint ők. Ám a betlehemi barlang óta létezik egy másik uralom, Isten Országá. A szeretet ünnepe középpontja pedig Jézus, nem a felhalmozott ajándékok karácsonykor.

„A Szent Szűz szavai úgy hatottak lelkemben, mint még soha. Ahogy szavait befejezte, olyan érzést támasztott lelkemben, hogy éreznem engedte, hogy Ő a világ hatalmas Fejedelemasszonya, Királynéja, aki előtt bűnbánó lélekkel térdre

fog hullani a világon minden teremtmény.” (II/101).

A hetvenes évek elején, Szegeden egy szakszervezeti ülés végén hangzott el: „Szakikám, aztán tényleg van mennyország? Mert akkor jajj nekünk.”

A hitetlenség mindig nyugtalan és biztonságot keres. Joggal. Az emberi értelem, lélek keresi és képes megtalálni az igazságot.

„Rövid csendesség után Ő újra megszólalt lelkem mélyén: »Látod ezt, leánykám? Én felemeltek benneteket és elvezetlek az üdvösség hazájába, melyet Szent Fiam az Ő mérhetetlen szenvedései árán szerzett meg.«” (II/101).

Jézus hazavezet. Mérhetetlen szenvedései árán. A kereszt szenvedései közt szomjazik utánunk a Megváltó. Ez viszonzást kíván: „A lélek és a mennyasszony hív: jöjj el! Aki hallja, hívjon: Jöjj el! Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék.” (Jel 22,17).

„Így, ilyen hangon még nem hallottam a Szent Szüzet szólni. Fenséggel, hatalommal és mindenre elszánt határozottsággal beszélt hozzám.”

„Semmi szóval ki nem fejezhető csodálattal és remegéssel hallgattam.”

„Néhány perc után a Szűzanya egészen más, csendes, anyai hangon így szólt, szelíd kedvességgel, elérzékenyedve: „Kislányom, ezt kell neked megindítani. Ne remegj, kicsi eszközöm! Bízz anyai hatalmamban!”

„Majd napközben Szentséges Szívének átható erejével árasztotta el lelkemet. Ekkor egész testemben remegés fogott el, úgy, hogy majd összeroskadtam. Szóra nem nyílt ajkam. Nincs erőm ahhoz, hogy szavaimmal adjak hálát. Csak amikor már gyengíti lelkemben kegyelmeinek átadását, akkor tér vissza testi erőm, és ilyenkor megkísérlem a hálaadást, mely csak remegő sóhajtásokban tör fel lelkemből. Fogadd el tőlem, imádott Jézusom, nem telik ki több nyomorúságomból!” (II/102).

3.6.4. Miért fontos számunkra a Szeretláng Lelki Napló?

Mert aktualizálja ellaposodott ismereteinket, felrzza a legfontosabb dolgaink iránt elkönyösödött érdeklődésünket: Mi a célja az életünknek, hogyan tudjuk elérni ezt a minden elképzelést felülmúló boldogságot, s tudatosít emberi létezésünk eredeti méltóságában.

A cél megismerése is már rendkívüli: „Semmi szóval ki nem fejezhető csodálattal és remegéssel hallgattam” – mondja erről Erzsébet asszony (II/102).

A szentek életében találkozhatunk ilyen eseményekkel, mint a Jelenések

könyve 1,17-ben: „Amikor megpillantottam, mint egy halott, a lába elé rogytam” A Szereteláng Lelki Naplóban is hasonló történik Erzsébet asszonnyal: „egész testemben remegés fogott el, úgy, hogy majd összeroskadtam.” (II/101). Még ha az apostolok a feltámadott Jézust nem a mennyországban szemlélhető, isteni valóságában, természetfeletti dimenzióban látják is, tanúságuk igaz Jézus isteni hatalmáról.

Ugyanígy Erzsébet asszony tanúsága egy törekeny ember tanúsága, mégis egy értünk kiválasztott tanúságtevő, aki által minket hív magához közel Istenünk.

3.6.4. A kibontakozás és a beteljesedés kapcsolata

A Jelenések Könyvében olvassuk: „A városnak nincs szüksége sem napra, sem holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány. Fényében járnak a nemzetek...” (20,23). A Bárány világossága már nem a szemeknek szól, hanem a menny új dimenzióiban az odakerülők minden kapcsolata és annak értelmezése.

Mit is jelent ez a Bárány kifejezés? A Bárány a keresztáldozat Jézusa. A keresztfa az újszövetség főpapjának oltára. Ott mutatja be Jézus Krisztus, mint Főpap az Istennek tetsző, az Új- és örök Szövetség egyetlen és megismételhetetlen Áldozatát. Az áldozati Bárány, melyet a Főpap bemutat, az Ő saját szent Teste és Vére, „mely értetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára”. Ez az Áldozat újul meg, válik jelenvalóvá minden egyes szentmisében, és ezt éljük újra minden átváltoztatáskor.

Nincs a világon más, ehhez hasonló lehetőség, mely által egyé válhatunk a Teremtővel és Megváltóval. Ő, mint Főpap, önmaga isteni Személyét adja át nekünk a Kenyérben és a Borban, szent Testében és Vérében. Isten irántunk érzett szeretete nyilvánul meg és válik valósággá. Vágyunk egészen odafigyelő válasza az igazi viszonzás, az illő viselkedés lehet.

Ki az, aki megfelelő erre? „Embernek ez lehetetlen, de nem lehetetlen az Istennek, mert Istennek minden lehetséges” (Mt 19,26). Mégis, nem elégedhetünk meg az *ex opere operato* ténnyel, vagyis hogy a szentség létrejön erkölcsi hiányosságunk ellenére is. Az önmagát értünk feláldozó Jézus szeretete bízik bennünk és be akar tölteni minket. Mennyire vágyott a vértanúságra Antiochiai Szent Ignác: „Isten búzája vagyok én, és kell, hogy megőröljenek a vadállatok fogai, és így Krisztus tiszta kenyérének bizonyuljak. Esedeztetek Krisztushoz értem, hogy

e vadállatok révén áldozattá legyek Isten számára.”

Alacoque Szent Margitnak mondja Jézus: „Nem bírom már visszatartani irántatok érzett szeretetemet...” Levezetéséből idézek: „Nem tudtok előrehaladni az imádkozásban? Akkor elég nektek, hogy felajánljátok Istennek mindazt a közbenjáró imádságot, amit a mi *Megváltónk végez értünk az Oltáriszentségben*, és hogy felajánljátok az ő lángoló buzgóságát a ti hanyagságotok engesztelésére. Bármit tesztek, így imádkoztatok: »Én Istenem, most megteszem ezt, illetve elszenvedem ezt Fiad Szívében és az ő akarata szerint, ezt ajánlom fel neked engesztelésül cselekedeteim hibáiért és tökéletlenségeiért.« Ugyanígy imádkoztatok az élet minden körülményei között!” (LH IV.1357.o.).

Mindez egybecseng a Szeretleláng Lelki Naplóval: „A te érdemszerző szenvedéseid az Én érdemeimmal egyesítve működnek. Ó, ti balgák, ha éreznétek isteni Szívem mérhetetlen fájalmát jámbor közönyötök miatt!” (III/198).

Jézus szeretetből kéri mindannyiunk személyes, teljes odaadását: „*Szívünk együtt dobbanjon.*” Épp a szentségi kapcsolat által van jelen az egész Jézus, tanításaival és tetteivel az Oltáriszentségben. Hódolatunk az Ő élete és tanítása bármely részét imádjá, a hit általi azonosulás begyógyítja lelki sebeinket, téves szocializációinkat, helytelenül rögzült érzelmi kötöttségeinket, vagy elutasításainkat.

3.6.5 A fény győzelme

Az azonosulás nem a Szentostya puszta lenyelésével kezdődik és ér véget. Az azonosulás nem fizikai jelenség. A Lelki Naplóban ezt mondja erre utalva Jézus: „A kínok kínját szenvedtem és *utána elrejtöttem jelentéktelen külső alá, szerénységgel*, hogy megközelíthető legyek számotokra és hogy ne féljetek tőlem. Mint fehér pólyába takart kisgyermek, úgy rejtöttem a Szentostyába.” (I/73).

A szentáldozáshoz épp azok hívatottak, akik már tudják a tanítás tartalmát és hitük megkülönbözteti a közönséges kenyeret Jézus Szent Testétől.

A Bárány világhossága azt jelenti, hogy ennek az isteni áldozatnak a szeretete jellemez minden kapcsolatot a mennyben. Minden megismerés ebben a szeretetben történik, minden találkozást ez telíti isteni szeretettel, más fény, más megismerésmód már nem is szükséges a boldogsághoz, mert ez az Ő isteni életét odaadó szeretete a teljesség. Tehát pl. a jobb lator, aki elsőnek követte a Bárányt még azon a napon („még ma Velem leszel a paradicsomban” Lk 23,43), Jézus

végtelen szeretetében pillanthatja meg a mennyet, az Atyát, a Fiút, ettől kezdve (a keresztre feszítés) isteni dicsőségű áldott nyomaival kezén, lábán, oldalán, és Szentlelket. Ahogy a megtisztító irtalomban semmi nem maradt a régi latorból, a korábbi gyilkosból, bűnözőből, árnyéka sincs benne bűnös vágyaknak, mert betöltötte szívét a Jézus Szíve szerinti ismeret és a vele találkozóiban sincs iránta többé semmi ítélkezés. Itt értjük meg a Hegyi Beszéd Mt 5-6-7 fejezeteinek kriteriumait.

A szeretet teljesedik be minden *i* betűig és vesszőcskéig. Nem lesz harag, de legkisebb formája sem, bolondnak senkit sem neveznek a mennyben. Ott senki nem néz bűnös vággyal a másikra, mert a Bárány fényében, teljes szeretetében láthatjuk egymást.

Ez a szüzesség, a cölibátus kiteljesedése is. Nem lesznek ellenségek, mert mindenki irtalomból van ott és így mi is irtalommal tekintünk egymásra.

„Most még töredékes a tudásom, akkor majd úgy ismerem mindent, ahogy most engem ismernek” (*IKor13,12*). Mostani érdeklődésem még nem elég egyetemes sem az emberi, sem az isteni lehetőségek szerint, még nem a teljesség a végső tökéletesség szerint.

A Szüzanya kegyelemmel teljes léte köztünk, az emberek közt az egyetlen és legkiválóbb módon ismeri Istent. Mária látásmódját nem szűkítik be a bűnös érdeklődések, nem csökkenti szeretetét emberi sebzettség. Ezért a leghivatottabb közvetíteni nekünk azt a boldogságot, ami nekünk készült. Szent Fia megváltásával Ő köt össze bennünket az örök értékek szerint. A rózsafüzér titkai egy-egy történetet szemlélnék. A bennük szereplő Jézus az emberi értékek szerint él, a földön megélhető legértékesebb módon. Ezek az értékek beteljesednek, marandóak a mennyben is.

Analógiás kapcsolat van a kis Jézus előtt hódoló pásztorok betlehemi boldogsága és az ő haláluk utáni Isten-szemlélés boldogsága között.

A mi imádságainkban életünk igazi értékei jelennek meg és már most egymás közötti legértékesebb kapcsolatokra hívnak, amelyek megmaradnak örökké. Felismerhetjük, hogy az ajándékozás mértéke Isten ajándékozó jóságának megélése. Továbbadása nem pusztán hangulatunk szerinti, ahogy Isten nélkül szoktunk gyakran gondolkozni és cselekedni. A környezeti hatások ellenére szeretlek felebarátom, mert vagy. Nem előírások köteleznek irántad, hanem a találkozásaim Jézussal.

Milyen lesz a jövő? Isten a tudója. Nem időpontokat és eseményeket kérek, mint a tanítványok Jézustól a mennybemenetelkor, mert a mai, Jézussal eltöltött

nap számít, a többi az Ő kezében van. Nem is a másokat elhárító közöny vezet, mert a Szív kiáradni akar. Egységet épít ez a szeretet, a legemberibbet, ami legjobban való béke, ima mindenkinek.

A Szeretetlángban, a rózsafüzérben a mai nap teljességére, legigazabb megélésére vezet el Isten. Ennek beteljesedése a menny.

A Szűzanya ebben segít és a Szeretetláng Lelki Napló ezt konkretizálja a hétköznapijaink során. Ezért Ő a Hajnal Szép Sugara. Kegyelmei megélésében ezért akarja, hogy senki ne kárhozzon el. De csak imáink, bűnbánatunk, és tanúságtételeink menthetik kia bűnben élőket jelenlegi életvitelükből.

„Úgy látom, nem emlékszel arra, hogy ezen szavaim már elhangzottak akkor is, amikor a keresztemet vállamon vittem, és a jámbor asszonyok rajtam siránoztak inkább, mint saját bűneik felett. Újra kérlek benneteket, jámbor lelkek: Bűnbánat! Bűnbánat! Bűnbánat! Mások helyett is.” (III/199).

Elmélkedésünk végére jutottunk. Bővíteni való még akadna, kezdetnek most ennyit. Találkozunk valamelyik közeli közös alkalmon, Szeretetláng rendezvényen, hiszen szükségünk van egymásra gondjainkban, örömeinkben.

Búcsúzásul egy mindannyiunknak szóló részt szeretnék idézni a Szeretetláng Lelki Naplóból:

„Erőszakos alaptermészeted átalakítom kegyelmeim eszközeivel. Az alaptermészeted megmarad, de ha rossz természetedet alárendeled isteni kezemnek, Én mesterművet alkotok belőle. Csak hagyd Rám magad! Úgy, mint a megtaposott szőlőszemek, melyek az átalakulás után borrá lesznek, és ebből lesz Szent Vérem. Te is az Én Szent Véremtől ittasulsz meg, de csak akkor, ha előbb átalakulsz, és mint a must, kitisztulsz. Vagy mint a búza, mely őrletés után lesz csak Szent Testemmé átváltoztatva. Te is csak az őrletés után változol át, és lesz istenivé nyomorúságos természeted. Ugye, érted? Sokat elméltünk erről együtt. Aki eszi az Én Testem és issza az Én Vérem, az Énbennem marad és Én őbenne. Akiben Isten van, az istenivé lesz. Kislányom, éld bele magad ebbe a nagy kegyelembe! (III/121).

IMA ERZSÉBET ASSZONY BOLGGÁ AVATÁSÁNAK ELINDÍTÁSÁÉRT

Istenünk, Te Irántad való lángoló szeretettel
ajándékoztad meg Erzsébet asszonyt.
Ez tette őt méltóvá arra, hogy Szűz Mária
Szeplőtelen Szívének Szeretetlángját
általa ismerje meg a világ.

**Buzgóságának forrása az Oltáriszentségben
jelen lévő Krisztus volt, Akit szívébe fogadott
és naponta odaadóan imádott.
Az örök élet Kenyerével betelve
az ima, a böjt, az áldozat, a bűnbánat
és az engesztelés által mutatott példát
a megszentelődésre és a lelkek megmentésére.**

**Add, Urunk, hogy követhessük őt az erények
gyakorlásában, s ha ez szándékkal
megegyezik, add, hogy mielőbb
oltárainkon tisztelhessek őt!**

**Szűzanyánk, áraszd Szeretetlángod kegyelmi
hatását az egész emberiségre,
most és halálunk óráján! Ámen.**

*Az Erzsébet asszony közbenjárására történt
ima-meghallgatásokat a következő címre kérjük küldeni:
Szeretetláng Mozgalom; 1029 Bp., Álmos vezér u. 22.
e-mail: szeretetlang.hu@gmail.com*